

אין צוואה לא יזירו מיד ודורות אר שמעו כיותר
 כל מקל שיש חסרון כיס ב יוסף הגלילי אומ'
 מתו שכל הנוגע במזבח יקדש ושמע אני דברי
 הראוי למזבח ודברי שאינן ראוי למזבח תלמוד לומר כבשים
 מה כבשים המיוחדים שהם ראויים למזבח יצא דבר שאין ראוי
 למזבח ג רעקיבא אומר מתוך שנאמר כל הנוגע במזבח
 קדש שומע אני דברים הראויים למזבח ודברים שאינן ראויים
 למזבח תלמוד לומר עולה מה עולה מיוחדת שהיא ראויה
 למזבח אף כל דבר שראוי למזבח יצא דבר שאין ראוי למזבח
 ד רבי יהושע אומר כל הראוי לאישים אם עלה לא ירד
 היא העולה על מוקדה מה עולה שהיא ראויה לאישים אם
 עלתה לא תרד כך כל דבר שהיא ראויה לאישי אם עלתה לא
 תרד ה רבן גמליאל אומר אם עלה העולה על מוקדה על
 המזבח מה עולה שהיא ראויה למזבח אם עלתה לא תרד כך
 כל דבר שהיא ראוי למזבח אם עלה לא ירד ו אין
 בין דברי רבן גמליאל לדברי רבי יהושע אלא הדין והנסיים
 שרבן גמליאל אומר לא ירד ורבי יהושע אומר ירד ו
 רבי יהודה אומר זאת היא העולה הרי אילו מיעושים פרט
 לנשחטה כלילה ושנשפך דמה ושיצא דמה חוצה לקלעים
 רבי שמעון אומר עולה אין לי אלא כשירה שנשפך דמה
 ושנשחטה כלילה ושיצא דמה חוצה לקלעי מניין להלך והוציא
 והטמא והנשפך והנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו ושקיבלוהו
 פסולים וזרקו את דמו והניתנים למשרה שנתנם למעלה
 והניתנים למעלה שנתנם למשרה והניתנים בפנים שנתנם
 בחוץ והניתנים בחוץ שנתנם בפנים והפסול והחטאת ששהטן
 שלא לשמן תלמוד לומר זאת תורת העולה תורה אחת לכל
 העולות שאם עלו לא ירדו ח יכול אף הרובע והנרבע
 והמוקצה והנעבד והאחנתן והמחזיר והכלאים והטריפה והיוצא
 דופן ובעלי מומים אם עלו לא ירדו תלמוד לומר זאת היא
 העולה הרי אילו מיעוטי ומה ראית לרבות את אילו והוציא
 את אילו אחר שריבה הכתוב מיעוטי מרבא אני את אילו שהיה
 פסולין בקודש ומצינו את אילו שלא היה פסולין בקודש
 ט שנתמנה לומר כלל שרבי עקיבא אומר שפסולים
 בקודש הקודש בכלל לא היר פסולים בקודש אין הקודש
 מקבלי חוץ מבעל כום בעוף כשר רבי חנניה סגן והנחנים
 אומר דוחה היה אבא בעלי מומים מעל המזבח יכול אף הנסכים
 אם עלו לא ירדו תלמוד לומר עולה מה עולה מיוחדת שהיא
 באה בגלל עצמה יצאו נסכים שאינן באים בגלל עצמם
 י מיכן אתה אומר הובח כשר והנסכים פסולים הובח
 פסול והנסכים כשירים אפילו זהוה פסול שהזבח לא ירד
 והנסכים ירדו יא לתוך שנאמר כל הנוגע במזבח יקדש
 למדנו שהמזבח מקדש את הראוי לו מניין אף הכבש מקדש
 את הראוי למזבח תלמוד לומר לז' אל המזבח לא יעלו לריח ניחוח
 מניין שאף הכלים מקדשים את הראוי להם תל וקדשת אותם
 והיו קדש קדשים כל הנוגע בהם יקדש יב כלי הלח
 מקדש את הלח כלי מידת היבש מקדש מידת היבש ואין כלי
 הלח בקדש את היבש ואין מידת היבש מקדש את הלח כלי
 הקודש שניקבו אם עושים מהם מעין מלאכתם שהיו עושים
 כש הם שלימי בקדשי ואם לאו אין מקדשי וכלם אין מקדשי
 לא בקדשי יג היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה
 עד הבוקר שיהא נותן מבוא השמש והם מתעכלים והולכים
 על המזבח כל הלילה אין לא דברי שהם ראוי לקרב כלילה
 שיהא נותנם מבוא השמש והם מתעכלים והולכים מעל גבי

פרק ב

המזבח כל הלילה דברי שהם ראויים לקרב ביום כגון הקומץ
 והקטורת והולכו ומנחת כהן ומנחת כהן משיח ומנחת נסכי
 מנין תל צו את אורח ואת בניו לאמר יד אתה אומ' לך נא
 כל הלילה שיהא נותן מבוא השמש והם מתעכלים והולכים על
 גבי המזבח כל הלילה או אינו לא שיהו מעלים מן הארץ לגבי
 מזבח כל הלילה כשהוא אומ' חלב חגי עד בקר זה האמרים
 לימד שיהו מעלים מן הארץ למזבח כל הלילה טו שיהא
 נותן מבוא השמש והם מתעכלים והולכים כל הלילה על גבי
 המזבח מה תל עד הבוקר אם אינו ענין לעיכול איברי תניהו
 ענין לתרומת הדשן לימד שיהו תורמים את המזבח כל הלילה
 יו ואש המזבח תוקד בו מנין לאש המזבח שלא תהא אלא
 ממזבח החיצון תל אש המזבח תוקד בו אש מחתה ומנור מנין
 ודין הוא נאמ' אש במזבח הפנימי ונאמ' תן אש במחתה ומנורה
 מה אש מזבח הפנימי ממזבח החיצון אף אש מחתה ומנורת
 ממזבח החיצון או כלל לדרך זו תן אש במזבח הפנימי ונאמ'
 תן אש במחתה ומנורה מה אש ממזבח הפנימי ממזבח חוצה לו
 אף אש מחתה ומנור ממזבח חוצה להם תל אש תמיד תוקד על
 המזבח אש שאמרת לך תהא תמיד לא תהא לא ממזבח החיצון
 ולכש הכהן מדורב מדור כמירתו בר
 שיהו של כהן בר שיהו חדשי בר שיהו
 כפולים בר שלא ילכש עמהם בגדים
 אחרים יכול לא ילכש עמהם בגדי פשתן אבל ילכש עמהם בגדי
 צמר תל כדיכול לא ילכש עמהם בגדי קודש אבל ילכש עמהם
 בגדי חולתל ומכנסים בר ילכש על כשרומה תל ילכש להביא
 את המצנפת ואת האבנט דברי ר' יהודה ר' דוסא אומר להביא
 בגדי כהן גדול שיהו כשירים לכהן הדיוט אומ' שתי תשובות
 בדבר וכי אבנטו של כהן גדול זהו אבנטו של כהן הדיוט לא
 בגדי ששמשו קדושה חמורה יחזור וישתמשו בקדושה קלה אם
 כן מה תל ילכש אפיהם שחקין ב ר שמעון אומ' ממשמע
 שכל בר שומעני' כלים שנ' ולבש את בגדי כהן גזירה הקודש
 אם כן למה נאמר מדורב מדור כמירתו ג מכנסים בר ילכש על כשר
 ולא רשיתו על כשרו כשהוא אומ' להלך מכנסים בר יהו על כשרו
 שלא יהיה דבר קודש לפננס' ד והר' את הדשן אשר תאכל
 האש יכול עצים תל עולה אי עולה יכול איברי עולה תל אש
 תאכל ראש הא כיצד חותה מן המאכלות הפנימיות ויורד
 ושמו נחת ושמו כול' ושמו שלא יפזר אצל המזבח סמוך
 למזבח מנין לאיברי ופדרים שלא נתעכלו מבערב שמשלקן
 לצדי המזבח ואם אין לצדי מזהויקס וסודרם על הסוכב או
 על הכבש עד שסודר את המערכה ומחזירים למערכה תל אש
 תאכל האש את העולה על המזבח ה מניין לאיברי שפקעו
 מעל המזבח קודם להצות יחזיר ומעלים כהם תל אשר תאכל
 האש את העולה על המזבח ו זופש וחבש יכול במצות יוס
 הכיפורי יהיה פושט ולובש תל בגדיו בגדי מקיש בגדי שדשט
 לכנדי שלובש מה בגדים שלובש הראויים למלאכתו אף בגדים
 שפושט הראוי למלאכתו אכל למה נאמר אודרים פחותי מהם
 ר' אעז' אומ' והוציא את הדשן לימד על בעלי מומים שיהו כשירים
 להוציא את הדשן ז והאש על המזבח תוקד בו א' יהו' מנין
 להצתה האש שלא תהא אלא כראשו של מזבח תל והאש על
 המזבח תוקד בו אומר רבי יוסי מניין לעשות מערכה אות
 לקיום האש תל והאש על המזבח תוקד בו מניין שכל המבכה
 עובר בלא תעשה תלמוד לומר לא תבכה ח ובעד עליה
 דהן עצי בבקר בבקר נאמ' כאן בבקר בבקר נאמ' כתמיד בבקר
 איני יודע א' זה יקדים יקדים דבר שנ' בו בבוקר בבוקר לדבר
 שלא

מסלת המנחה ומשמנה את כל הלכונה שתהא שם לכוונת
בטעת קמיצה ואת כל הלכונה אשר על המנחה, והקטיר
שילקוט את הלכונה ועלה לאישים, ו והקטיר המזבחה
לריח ניחוח ואזכרתה לייזכרים בה ונזכר בקמיצה ונזכרים
בלכונתה, ו והנותרת ממנה כשירה יאכל ואכלו אהרן
ובניו ריבה אכילתה בכל מאכל שירצה, ואכלוהו שיאכלו
עמה חולים ותרומה בזמן שהיא מועטת, ח לאהרן
ולבניו לאהרן תחילה ואחר כך לבניו, לאהרן שלא במחלוקת
ולבניו במחלוקת, מה אהרן כהן גדול יאכל שלא במחלוקת
אף בניו כהנים גדולים יאכלו שלא במחלוקת, ט מצות
תאכל מצוה לפי שהיתה בכלל היתר ונאסרה וחזרה והותרה,
יכול תחזור להיתירה הראשון תל מצות תאכל מצוה, י

וכיוצא בה יבמה יבוא עליה מצוה לפי שהיתה בכלל היתר
ונאסרה וחזרה והותרה, יכול תחזור להיתירה הראשון תלמוד
לומר יבמה יבא עליה, יא מצות תאכל מה תל לפי
שנאמר יאכלוהו אין ליאלא כולה מניין אף מקצתה, תלמוד
לומר תאכל אפילו כל שהוא, יב במקום קדוש תאכל
יכול במחנה להיות תל בחצר אהל מועד יאכלו, מניין לרבות
הלשכות הבנויות בחול ופתוחות בקדש תל בבקום קדוש
יאכלוהו ושלא יאכל עמה חולים ותרומה בזמן שהיא מרובה,
לא תאפה חמץ מה תל לפי שנאמר לא
תעשה חמץ יכול לאו אחד על כולם תל
לא תאפה חמץ אפיה בכלל היתה ולא

פרק ג

יצאת להקיש אליה מה אפיה מיוחדת מעשר יחיד וחייבים
עליה בפני עצמה, אף אבי מרבא את לישתה ואת עריכתה
ואת כל מעשה ומעשה שחייב שיש בה לחייב על לאו בפני
עצמו, ב חלקם נתתי לכם מאישי אינן רשאים לחלק
אלא מותר מן ואישים אין לי אלא בולבד, מניין לרבות
את כל הקדשים תל כי קודש קדשים, יוכל אף הפסולה
במחלוקת, תלמוד לומר מאישי, הכשירה ולא הפסולה יכול
אף חלקה תהא פסולה תל הרי היא בקדשתה, ג כחטאת
מה חטאת מן החולין ובין ובידו הימנית אף זו מן ההל' ויכוס
אף זו הימנית, אימה חטאת אם נשחטה שלא לשמה פסולה
אף זו אם נקבעה שלא לשמה פסולה תל כאשם, מה אשם אם
נשחט שלא לשמו שטר אף זו אם נקבעה שלא לשמה כשרה,
ד רבי שמעון אומר יש מהם כחטאת ויש מהם כאשם

מנחת חוטא הרי היא כחטאת לפיכך אם נקבעה שלא לשמה
פסולה מנחת נדבה הרי היא כאשם לפיכך אם נקבעה שלא
לשמה כשירה, ה כל זכר בכהנים לרב' בעלי מומי' למח
אם לאכילה לזכר אמור אם כן למה נאמר כל זכר לרבות בעלי
מומים למחלוקת, ואכלוהו כשירה ולא פסולה, חוק עולם
לביית עולמים, לזירותיכם שיהיה הדבר לזירות, מאישי
אין להם אלא אחר מתן אישים, ו כל אשר יגע בהם
יקדש, יכול אעפ"י שלא בלע, תל בהם משיבוע, יכול אם נגע
במקצתו יתא כלול פסול, תל כל הנוגע בהם יקדש הנוגע
פסול, הא כיצד חותך מקום הבלע, יקדש להיות כמחור אם
פסול יפסל, ואם כשר יאכל כחמור שבו,

פרשה ג

זה קרבן אהרן ובניו יכול יהוה אהרן
ובניו מביאים כאחד את הקרבן
הזה, תל בניו אשר יקריבו, הא
ביצד אהרן מביא לעצמו ובניו מביאים לעצמם, ב
בניו אילו כהנים הדיישים או בניו הרי כהנים גדולים, כשהוא
אומר הכהן המשיח תחתיו מבניו הרי כהן גדול אמור, הא מה

סיפרא

ג א 3 i אבי

שלא נאמר בו אליו הכהן אחד, נא' בעצים בכקר בכקר, ונאמר
בקטורת בכקר בכקר, אינו יורע מי יקדים את מי, מי מכשיר
את מי, עצים מכשירים הקטורת הם יקדימו את הקטורת,

ט נאמר בקטורת בכקר בכקר ונאמר בנירות בכקר בכקר
איני יורע איזה יקדים כשהוא אומ' בהשיבו את הניר, יקטירנה
סמכו ענין לקטורת אף הם יקדימו את הקטורת, מניין
שעשה את המערכה גדולה כדי שתקבל את כל העולות תל
עלירי, מניין לאימורי חטאת ואימורי אשם ואימורי קדשי
קדשים ואימורי קדשים קלים תל עליה חלבי השלמים, מניין
הקומץ והלכונה ומנחת כהן ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים
תל עליה והקטיר, כל והקטרת יהיו עליה, יכול אף הקטורת
תהא עליה תל ובקר עלירי, ועקר עלירי, עשה הכערה אחת
לקטורת עשה מערכה אחת לקטור, י מניין שלא יהיה דבר
קודם לחמיר של שחר תל עלירי, עולה מניין שלא יהיה דבר
מתעב אחר תמיד של בין העדב תל עליה שלבי אש תמיד,
תמיד אף בשבת, תמיד, אף בסמוא' לא תכבה אף בסמיו'
מה עושים לה כופים עליה פסכת דברי רבי יהודה, ר' שמעון
אומר אף בשבת ומסעות בדרוש אחרת, שנאמר ורשנו את
המזבח ופרשו עליו כנ' ארגמן, יא רבי יהודה אומר
שתי מערכות בכל יום ושלוש ביום הכיפורים ר' יוסי אומר שלש
בכל יום וארבע ביום הכיפורים אחת מערכה גדולה, ואחת
מערכה לקטורת, ואחת לקיום האש, ואחת שמוספים ליום
הכיפורים, רבי מאיר אומר ארבע מערכות בכל יום וחמש
ביום הכיפורים, אחת מערכה גדולה ואחת לקטורת ואחת
לקיום האש ואחת לאיכרים ופרדים שלא נתעכלו במערב,
ואחת שמוספים ליום הכיפורים,

פרשה ב

זאת תורת המנחה לביית עולמים,
זאת איננה נהוגת בכמרי, תורת
המנחה תורה אחת לכל המנחות

שיהו טעונות שמן ולכונה, ב וכי מניין יצאו מכלל שם
ויצק עליה שמן ונתת עליה לבנו, והנותרת מן המנחה לאהרן
ולבניו, יכול אין טעונות שמן ולכונה אלא מנחות ששיריהם
נאכלו, מנחות שאין שיריהם נאכלין מניין תל תורת המנחה,
תורת אחת לכל המנחות שיהו טעונות שמן ולכונה, ג

אמר רבי עקיבא מה מצונו שלא חלק הכתו בין מנחת חוטא
של ישראל למנחת חוטא של כהנים להיתן לז' נחלוק בין
מנחת נדבה של ישראל למנחת נדבה של כהנים להיתן אף
לז' כהנה בני יהודה וכי מה ראייה לאו להין עשה ללא תעש',
תלמוד לומר תורת המנחה תורת אחת לכל המנחות כשיהו
טעונות שמן ולכונה, ד ותקריב אותה כשירה ולא
פסולה, אותה כולה נאחת, בני אהרן ולא בנות אהרן, לפני
י' יכול במערב תל א' פני המזבח, או א' פני המזבח יכול בדרום
תל לפני י', הא באיזה צד מגישה בקרן דרומית מערבית,
ה רבי אלעזר אומר יכול יגישנה בדרומית של קרן

מערכה או במערכת, אמרת לאו שני כתובי אחד מקיים עצמו
ומקיים את חבירו ואחד מקיים עצמו ומבטל חבירו תופסים זה
שמקיים עצמו ומקיים את חבירו ומביאים זה שמקיים עצמו
ומבטל חבירו כשאתה אומר לפני י' במערב ביטלתה אל פני
המזבח בדרום, וכשאתה אומר אל פני המזבח בדרום קיימתה
לפני י' במערב הא באיזה צד מגישה בדרומה של קרן, והריס
פגנו מן המחבר שלא יביא עשרין אחד בשני כלים, בקומצו
שלא יעשה מידה לקומץ, מסולת המנחה ולא מסולת חבירתה,
משמנה ולא משמן חבירתה, שלא יביא שתי מנחות בכלי אחד,

ושנים לארבעה ומבדיל / הקריב ריח בנחוח לוי יכול בה אהרן
מביא בכל יום אף בניו מביאים בכל יום תל זה יכול בה אהרן
דוהר את השבת ואת הטומאה אף בניו יהיו מביאים
ודוהר את השבת ואת הטומאה תל זה מה אהרן מביא חצאים
אף בניו יהיו מביאים חצאים תל זה / מה אהרן מביא שלש
לוגים לעשרון אף בניו יהיו מביאים שלש לוגים לעשרון תל
זה / מה אהרן מביא רבוכה אף בניו מביאים רבוכה תל זה /

פרק ה

משיח אין לי אלא משוח כשבן המשוח
מזוכר כגדים מניין תל והכהן יכול
שאני מרבה אף משוח מלחמה תלמוד
לר' תחתינו מבניו את שבת עומד תחתיו מביא עשירית האפה
יצא משוח מלחמה שאין בנו עומד תחתיו / ומניין שאין בנו
עומד תחתיו תל שבעת ימים ילבש הכהן תחתיו מבניו אשר
יבוא אל אהל מועד לשרת בקודש את שבת אל אהל מועד
לשרת בקודש בנו עומד תחתיו / יצא משוח מלחמה שאינו בא
אל אהל מועד לשרת בקודש / כ מבניו עשרת אותה
מלמד שיהא בן קודם לכל שבעות / יכול אע"פ שאינו מביא
מקום אביו תל אשר ימלא את ידו בזמן שימלא את מקומו תל
אביו הוא קודם לכל אדם / ואם אינו ממלא מקום אביו יבוא
אחר וישמש תחתיו / ג מניין לכהן גדול שבת ולא בינו
כהן אחר תחתיו שנתהא מנחתו קריבה משל יורשים / תל
מבניו יעשה / יכול יביאנה לחצאי תל אותה כולה אמרת ולא
מקצתה דברי רבי יהודה / רבי שמעון אומר אינה באה אלא
משל ציבור שנאמר חק עולם ממי שהבדית שלו / כליל תקטר
כליל להקטרה / ד כל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל
מנחת כהנת נאכלת / מנחת כהן איננה נאכלת / אין לי אלא
מנחת חובת מנחת נדרתו מניין / תל כל מנחת כהן אין לי
אלא כולה מקצתה מניין תל תהיה ואפילו כל שהיה / אין לי
אלא העליונה בכליל תקטר / והתהונה בכליל תהיה / מניין
העליונה בכליל תהיה והתהונה בכליל תקטר תלמוד לומר
כליל / לגזירה שיה / רבי אליעזר אומר כליל תהיה לא תאכל
כל שבכליל ליתן לא תעשה על אכילתך /

פרשה ג

זאת תורת החטאת זאת אינה נזהגת
במזבח / תורת חטאת / תורה אדת
לכל חטאות שיהא דבם טעון כיכוס
וכי מאין יצאת מכלל שנאמר הכהן המחטא אותה יאכלנה
ואשר יזה במזבח תכבס / חטאות הפנימיות מניין דין הוא ומה
שיהא דבם טעון כיכוס / חטאות הפנימיות מניין דין הוא ומה
אם קדשי קדשים ששול לחטאות החיצונות לכריקה ולשטיפה
לא שול לכיכוס חטאות הפנימיות שלא שול למריקה ולשטיפה
אינו דין שלא ישול להם לכיכוס / תל תורת החטאת / תורה
אותה לכל חטאות שיהא דבם טעון כיכוס / ב יכול אף
חטאת העוף יהא טעון כיכוס תל זאת / במקום אשר תשחש
העולה תשחש את החטאת לפני / זהו שאמ' לרבות כל חטא
שלא תהא שחשטן אלא בצפון / ורבי אלעזר אומר מיכאן
לעולת חובה שלא תהא שחשטן אלא בצפון קדשי קדשים
לרבות זבחי שלמי ציבור שלא תהא שחשטן אלא בצפון /
היא פרט לתורה ואיל נזיר / ג הכהן המחטא אותה
יאכלנה / פרט לשבול יום ולמחוסר כפרים ולאונן / אותה
כשירה ולא פסולה / אותה שיתן דמה למעלה ושלש יתן דמה
למטה / וכי מאין באה מכלל שנאמר ודם זכבה / ישנן על מזבח
י' אלהיך וזכבה באה מכלל / שומע אני חטאת שניתן דמה למטה
כשירה / והיא מה אני מקיים על קרנות המזבח מצור / יכול

אני מקיים בניו אילו כהנים היומים / ג שאם היה כהן
מתקרב תחילה לעבודה מביא עשירית האפה משלו ועובדה
ביו אחר כהן גדול ואחר כהן הדיוט שעבדו / עד שלא הביא
עשירית האפה משלו עבדותם פסולה / ד ביום המשח
אותו אין כהן גדול כמשח אלא כיום / אותו / אין מושחים שני
כהנים גדולי כאחד / ביום המשח מיום שנמשח מביא עשירית
האפה עד עולם / או אינו אומר ביום / ביום המשח אותו ביום
שנמשח מביא עשירית האפה ומפסיק / תל מנחת תמיד /
הא מר' אני מקיים ביום המשח ביום שנמשח מביא עשירית
האפה עד עולם / עשירית האפה אחד מעשרה בשלש סאים
שהם שבעה רבעים ועוד / סולת מה סולת האמור להלן הישים
אף סולת האמור כאן חישים / מנחת הרי היא לכל המנחות
ללכוננה / תמיד אף בטומאה תמיד אף בשבת אילו נאמר
מחציתה בכקר ומחציתה בערב / יכול יביא שני עשרון בכקר
וחצי עשרון בערב תל מחציתה בכקר ומחציתה בערב משלם
מביא מחציתה בכקר ומחציתה משלם בערב / ז כיצד
הוא עושה מביא עשרון שלם וחוציהו / מקריב מחצית בכקר
ומחצה בערב / נטמא חציו של בין הערבי יכול יביא חצי עשרון
מתוך ביתו בערב תל ומחציתו בערב משלם / ח כיצד
הוא עושה מביא עשרון שלם וחוציהו מקריב מחצה ומחצה
אחד / כהן שהקריב מחצה שהרינו / ומינו כהן אחר תחתיו יכול
יביא עשרון מביתו תל במחציתה בכקר ומחציתה בערב מחצית
משלם מביא בערב / ט כיצד הוא עושה מביא עשרון
שלם וחוציהו מקריב מחצה ומחצה אחד / נמצאו שני חצאים
קריבים ושני חצאים אוכרים /

פרק ד

על מחבת בשמן מלמד ששעונתה כלי /
בשמן להוסיף לה שכן אחר / ואינו יורע
כמה / הרינו דין זו טעונת שמן ומנחת
נסכים טעונה שמן / מה מנחת נסכים שלשת לוגים לעשרון /
אף זו שלשת לוגים לעשרון / ב או כלך לדרך זו זו
טעונה שמן / ומנחת נדבה טעונה שמן / מה נדבה טעונה לוג
אחד לעשרון אף זו לוג אחד לעשרון / ג נדבא למי
דומה / בני מנחת שהיא באה תמיד ודוהר את השבת ואת
הטומאה / ואל תוכיח מנחת נדבה שאינה באה תמיד ואינה
דוהר את השבת ואינה דוהר את הטומאה / ד או כלך
לדרך זו דין מנחת יחיד שהיא באה בגלל עצמה ושעונתה
לכונה / ואל תוכיח מנחת נסכים שאינה באה בגלל עצמה
ושעונתה לכוננה מנחת יחיד שהיא באה בגלל עצמה ואינה
טעונה לכונה / ה רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן
ברוקא אומר כשהוא אומר מנחת תמיד הרי היא לוכמנחת
תמיד / מה מנחת תמיד / שלשת לוגים לעשרון אף זו שלשת
לוגים לעשרון / ורבי שמעון אומר ריבה שמן במנחת חבית
וריבה שמן במנחת ככשים / מה מנחת ככשים שלשת לוגים
לעשרון / אף זו שלשת לוגים לעשרון / או כלך לדרך זו ריבה
שמן במנחת חבית וריבה שמן במנחת אילים / מר' מנחת
אילו / שני לוגים לעשרון אחד / אף זו שני לוגים לעשרון אחד /
נראה למי דומה דנים מנחת שכולה עשרון / מנחת שכולה
עשרון / ואל תוכיח מנחת אילים שאין כוללה עשרון /
ו תעשה מורכבת סלמד שבעשית ברותחין כל צורכה / אין
לך רבוכה בתורה לא זו ורבוכה שבמילואי תופיני יכול לפני
הנסכים כשהוא אומר תקריב אף לאחר הנסכים / תופיני
תאפה נאמר / רבי יהודה אומר תופיני תאפה נאמר / רבי יוסי
אומר תאפה ריבה מנחת פתים מלמד שכוף אחד לשנים

קדוש / וכלי חרש ישבר / ח מיכאן אמרו בגד שיצא חוץ לקלעים נכנס ומכנסו במקום קדוש / נטמא חוץ לקלעים קורעו ונכנס ומכנסו במקום קדוש / כלי חרש שיצא חוץ לקלעים נכנסו ושברו במקום קדוש / נטמא חוץ לקלעים נוקבו ונכנסו ושברו במקום קדוש / כלי נחשת שיצא חוץ לקלעים נכנסו ומורקו ושטפו במקום קדוש /

פרק ז

כלי חרש אין לי אלא כלי חרש בניין לרבות כלי נתר / תל וכלי חרס אשר תבושל בו ישבר / אין לי אלא שישל בה / עירה לתוך רותח מניין תל אשר תבושל בו ישבר / אין לי אלא כלי חרש / שעירה לתוך רותח כלי נחשת / שעירה לתוך רותח מניין תל אשר תבושל בו ישבר / ב ואם בכלי נחשת אין לי אלא כלי נחשת מניין לרבות כל שאר מתכות תל ואם בכלי נחשת בושלה מלמד שמכשל ושונר ומשלש ובאחרונה מורקו ושטפו / ומניין לכלי חרש שמכשל ושונה ומשלש ובאחרונה שוברו תל ישבר / ואם בכלי נחשת בושלה / רכי טרפון / אומר בישל בותחלת הרגל מבשל בו כל הרגל וחבמים / אומר עד זמן אכילה / מריקה ושטיפה מריקה כמריקת הכוס ושטיפה כשטיפת הכוס / מריקה ושטיפה בצונן / השפור והאסכלא מבעילין כחמין / ג ומורק ושטוף יכול מה שטיפה האמורה להלן בארבעים סאה אף כאן בארבעים סאה תלמוד לומר במים / במים כל שהן במים ולא כיון במים ולא כמזג / במים להכשיר את כל המים קל וחומר למימי הכיור / ד יכול אף הפסולה תהא טעונה מריקה ושטיפה תל ומורק ושטוף במים / כל זכר בכהן / ואכל אותה הכשירה טעונה מריקה ושטיפה ואין הפסולה טעונה מריקה ושטיפה / ר' עקיב אומר היתה לה שעת הכושר ונפסלה טעונה מריקה ושטיפה / ושלח היתה לה שעת הכושר ונפסלה אינה טעונה מריקה ושטיפה / ה ר' שמעון אומר אעפ"י שהיתה לה שעת הכושר ונפסלה אינה טעונה מריקה ושטיפה / בישל בוקדש / אוהלי' או קדשים קשים אם יש בהם בנותן טעם הרי אילו נאכלים כחמורים ושעוני' מריקה ושטיפה ופסולה במגע / ו כל זכר לרבות כל בעלי מומין למה אם לא כילרר כבר אמור / אם למחלוקת כבר אמור / אם כן למה נאמר כל זכר שיכול אין לי אלא בעלי מומין עובר בעלי מום קבוע מניין תלמוד לומר כל זכר בכהנים ואכל אותה קדושה ולא פסולה / קודש קדשים מה תלמוד לומר שיכול אין לי שטעונה מריקה ושטיפה / אלא חטאת בלבד מניין לרבות כל הקדשים / תל קודש קדשים / יכול אף התרומה תלמוד לומר אותה / פרט לתרומה דברי רבי יהודה / ר' שמעון אומר קודש קדשים טעונים מריקה ושטיפה ואין קדשים קלים טעונים מריקה ושטיפה / ז אוציא את אילו ולא אציא את התורה ואיל' לזר שנאכלים ליום אחד בקדשי קדשים / תלמוד לומר הוא בישל בוקדשים וחולין וקודשי קדשים וקדשים קלים אם יש בהן בנותן טעם הרי הקלים נאכלים כחמורים / ואין טעוני' מריקה ושטיפה ופוסלים במגע /

פרק ח

חטאת אין לי אלא חטאות מניין לרבות כל הקדשים תל וכל חטאת דברי רבי עקיבא / אמ' לרבי יוסי הגלילי עקיבא אפילו אתה מרבה כל היום אין כאן אלא חטאת אם כן למר נאמר וכל שיכול אין לי אלא חטאת חטאת חטאת עיבור מניין תל כל / אין לי אלא חטאת זכר / חטאת נקיבה מניין

ספרא

כסם שטעון ארבע מתנות ואם נתנם מתנא אחת כיפר כך תהא טעונה דמים למעלה ואם נתנם למטה כשירה / והלא דין הוא דמים ניתנים למטה דמים ניתנים למעלה / מה הניתנים למטה אם נתנם למעלה לא הורצו אף הניתנים למעלה אם נתנם למטה לא הורצו / מה לתחתונים אם נתנם למטה לא הורצו שאין מהם קרב למעלה / תאמר בעליזונים אם נתנם למטה לא הורצו שיש בהם קרב למטה / הפנימיים יוכיחו שיש מהם קרב לחוץ ואם נתנם בחוץ לא הורצו / מה לפנימיים אם נתנם בחוץ לא הורצו שאין מוכח הפנימי ממרקו / תאמר בעליזונים שהרי קרנות ממרקו אותם והואיל וקרנו ממרקות אותם אם נתנם למטה כשירה תל אותה שניתן דמה למעלה ולא שניתן דמה למטה / ז במקום קדוש יכול במחנה לוי' / תל בחצר אוהל מועד / אין לי אלא חצר אוהל מועד / מניין הלשכות הבניות בחול ופתחוהו לקודש תלמוד לומר במקום קדוש / ואכל / ה כל אשר יגע בכשרה יקדש / יכול אעפ"י שלא כלע תלמוד לומר בכשרה / עד שיכלע / וכל אף נגע במקצתו יהיה כולו פסול / תל אשר יגע יקדש חנוגע פסול הא כיצד חותך מקום הכלע / בכשרה ולא בעצמו ולא בגידים ולא בקרנים ולא בשלפיים / יקדש / להיות כמוהו ואם פסולה פסל / ואם כשירה / ואכל כחמור שבה /

פרק י

אשר יזה מרמה מדם הכשירה ולא מדם הפסולה / רבי עקיבא אומר היתה לה שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס / שלא היתה לה שעת הכושר ונפסלה אין טעון כיבוס / ורבי שמעון אומר אעפ"י שהיתה לה שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס / ב מרמה ולא מדם קודשי קדשים / והלא דין הוא ומה אם חטאות הפנימי' שלא שול לחטאות ההיצונות למריקתן ולשטיפתן שול להם לביבוס / קדשי קדשים ששול לחטאות ההיצונות למריקה ולשטיפה אינו דין שישור להם לביבוס / תל מרמה ולא מרומכה / והלא דין הוא ומה אם הדם שאין טעון מריקה ושטיפה טעון כיבוס / הרישכ שטעון מריקה ושטיפה אינו דין שטעון כיבוס / תל מרמה ולא מרומכה / ג על הכנר ניתן על מקצתו של בגד יכול יהא בגד כולו טעון כיבוס תל אשר יזה עליה תכנס במקום הדם טעון כיבוס ואין הכנר כולו טעון כיבוס / ד ניתן מן הצואר על הכנר יכול ישעון כיבוס תל ואשר יזה עליה מרמה תכנס במקום קדוש מקום שכשר להוות עליה טעון כיבוס ושאין כשר להוות עליה אין טעון כיבוס / ה ניתן מידו של מזה עד שלא הוה טעון כיבוס משהוהו אין טעון כיבוס / נשפך מן הכלי על היצפה ואכפו טעון כיבוס / מצואר כחמה אין טעון כיבוס בן הקרן ומן היסוד אין טעון כיבוס / ו בגד אין לי אלא בגד מניין לרבות העור משהופשט / תל אשר יזה עליה תכנס / יכול שאני מרבה את העור עד שלא הופשט / תל בגד / מה בגד ראוי לקבל טומאה אף כל ראוי לקבל טומאה פרט לעור עד שלא הופשט דברי רבי יהודה / רבי אלעזר אומר בגד אין לי אלא בגד מניין לרבות את השק וכל דבר שמקבל טומאה / תלמוד לומר אשר יזה עליה תכנס / יכול שאני מרבה את העור עד שלא הופשט / תל בגד / מה בגד מיוחד לקבל טומאה וראוי לכיבוס אף כל המקבל טומאה יצא דבר שאין ראוי לקבל טומאה ואין ראוי לכיבוס / ז תכנס במקום קדוש מלמד שהכיבוס במקום קדוש / הא כיצד הכנר שיצא חוץ לקלעים נכנס ומכנסו במקום קדוש / אין לי אלא כיבוס במקום קדוש / מניין אף שבידת כלי חרס במקום קדוש / תל תכנס במקום

לשום שהוא ויאלכו כחמור שבהם, אמרו לו והלא שלמים טעונים תנופה, ואין אשם טעון תנופה, אמר להם וברך בכך ויניף אשם, אמרו לו אין מביאים לבית הפסול קדשי קדשים, הוא, הוא קרבן אין תמורתו קריבה, ג ישחטו דיבה כאן שחטים הדבר אף הגרים ואף הגושים ואף העבדים, אין לשון שחטה אלא משיכה שנאמר וזה שחוט, רבי אליעזר אומר מיכן לעולות ציבור שלא תהא שחטתה אלא בצפון, קודש קדשים לרבות זכחי שלמי ציבור שלא תהא שחטתה אלא בצפון הוא פרט לתודה ואיל נזיר, ד והקטיר אותה הכהן המזבח אשה לוי, אשה, יכול אעפ"י שלא שחטו בצפון תל הוא, ה רבי אליעזר אומר אשה לשום אישים, אשם אעפ"י שלא סבך עליו, יכול אעפ"י ששחטו שלא לשמו תלמוד לומר הוא, ו אמר רבי אליעזר חטאת באה על חטא ואשם בא על חטא מה חטאת פסולה שלא לשביר, אף אשם פסול שלא לשביר, ז אמרו לו לא אם אמרת בחטאת שדמה נתון למעלה תאמר באשם שדמו נתון למטה, אמר להם הפסח יזכיר שדמן נתן למטה אם שחטו שלא לשמו פסול, ח אמרו לו והלא נאמר פסח הוא אמר להם אף נאמר אשם הוא, ט כל זכר לרבות בעלי מומים לברך אם לאכילת כבד אמור, אם לבהלות כבד אמור ואם בעלי מומים קבועים כבד אמורין, ואם בעלי מומים עוברים כבד אמורים, אם כן לברך נאמר כל זכר לרבות בעלי מומים, שיכול אין לי אלא שנולד, תמים ונעשה בעל מום נולד בעל מום ממעי אמו מניין תל כהנים, י ואלכלו כשר ולא פסול, קודש קדשים לרבות זכחי שלמי ציבור שלא יוגו נאכלים אלא לזכרי כהונה, הוא פרט לתודה ואיל נזיר.

פרק ט

כחטאת כאשם בורח חטאת מן החולצין ביודעיהם ויבוס, אף אשם מן החולצין ביום ובידעיהם, תורה אחת לכם לסמיכה לכהן אשר יכפר בולו ויהיה פרט לטבול יום ולמחוסר כיפורי ואונן והכהן המקריאת עולת איש פרט לעולת הקן: ש דברי ר' יהודה, ל יום ב' יהודה אומר אף עולת הגר, עולת איש אין לי אלא עולת איש עולה גרים נשים ועבדים מניין תל עור העולה ריבה, אם כן עולה נאמר עולת איש עולה שעלתה לאיש פרט לשנשחטתה עין למקום, ב יכול אם לשחטח שלא לשמה הואיל ולא עלתה לבעלים לשום הוכה לא יהיו הכהנים זכאים בעורה, תל עור העולה ריבה, אין לי אלא עור העולה עורות קדשי קדשים מניין, תל אשר הקריב, יכול שאני ברכה אף עורות קדשים קלים תל העולות, מה עולות בייחודת קדשי קדשים יצאו קדשים קלים, ג רישמעאל אומר עור העולה אין לי אלא עור העולה עורות קדשי קדשים מניין ודון הוא, ומה אם במקום שלא זכו כהנים בכשר זכו בעורות, כאן שזכו בכשר אינו דין שיזכו בעורות, מזבח ויכית שזכה בכשר ולא זכה בעורות, ד לא אם אמרת במזבח שלא זכו במקצתם תאמר בכהנים שזכו במקצתם, הואיל וזכו במקצתם יזכו בכל, רבי אומר בל עצמינו לא צרכינו אלא לעור העולה בלכך שכל המבוקש העור מותר אחר הכשר, פרים הנשרפים ושעירי הנשרפים עורותיהם נשרפים עמהם שנאמר ושפרו באש את עורותיהם ואת בשרם ואת פרשם, ה חטאת ואשם זכחי שלמי ציבור ניתנים מתנה לכהן לעולם, רצו להפשיט מפשיטים, רצו לאוכלי אוכלים אותן ואת עורותיהם, אבל העולה לפי שנא בה והפשיט את העולת צריך הכתוב לומר עור העולות אשר הקריב לכהן לו יחזיר,

ונתן

תל וכל חטאת, רבי אליעזר אומר אף האשם שנאמר כחטאת כאשם, ב אשר יוכא מדמה אפילו במקצת דמה, מיכן אמרו חטאת שקיבל דמה בשתי כוסות יצא אחד מהם לחוץ הפנימי כשר נכנס אחד מהם לפני רבי יוסי הגלילי מכשיר בחיצון חכמים פוסלים, אמר רבי יוסי הגלילי ומה אם במקום שמחטבה פוסלת בחוץ לא פסל הדם שבחוץ את הדם שכפנים, מקום שאין מחטבה פוסלת בפנים, אינו דין שלא יפסול את הדם שכפנים את הדם שבחוץ, תל מדמה, אפילו במקצת דמה, ג אמר להם קל וחומר ליוצא מעתה, ומה אם במקום שאין מחטבה פוסלת בפנים פסל הדם שכפנים את הדם שבחוץ, מקום שמחטבה פוסלת בחוץ, אינו דין שיפסול הדם שבחוץ את הדם שכפנים, תל אשר יוכא הנכנס פוסל, ואין היוצא פוסל, ד אל אהל כועד אין לי אלא אהל מועד שילח וכתב עולמים מניין תלמוד ללכפר בקודש, הנכנס לכפר אעפ"י שלא כיפר פסל דברי רבי אליעזר, אמר רבי אליעזר נאמר כאן וכיפר ונאמר להלן וכיפר, מר וכיפר האמור להלן שלא כיפר אף וכיפר האמור כאן שלא כיפר, רבי שמעון אומר נאמר כאן לכפר בקודש ונאמר להלן לכפר בקודש מה לכפר בקודש האמור להלן שכבר כיפר אף לכפר בקודש האמור כאן שכבר כיפר, ואם הכנים שוגג כשר, ה בקודש באש תשרף, מלמד ששריפתה בקודש אין לי אלא זו בלבד מניין לרבות פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים תל כל בקודש באש ישרף, ו מוכן אמרו בשד קודשי קדשים שניטמא בין באב הטומאה בין בולד הטומאה בין בפנים בין בחוץ בית שמאי אומרים הכל ישרף בפנים, ובית הלל אומרים הכל ישרף בחוץ, חוץ שניטמא בולד הטומאה בפנים דברי רבי מאיר, רבי יהודה אומר בית שמאי אומרים הכל ישרף בפנים, חוץ שניטמא באב הטומאה בחוץ, ובית הלל אומרים הכל ישרף בחוץ, חוץ משניטמא בולד הטומאה בפנים, ז רבי אליעזר אומר את שניטמא באב הטומאה בין בפנים ובין בחוץ ישרף בחוץ, את שניטמא בולד הטומאה בין בחוץ בין בפנים ישרף בפנים, רבי עקיבא אומר נטמא בחוץ בין באב הטומאה בין בולד הטומאה ישרף בחוץ, נטמא בפנים בין באב הטומאה בין בולד הטומאה ישרף בפנים, ר' אליעזר אומר לא תאכל באש ישרף כל שטעון שריפה באכתוב ליתן לא תעשר על אכילתו, ח רבי יוסי הגלילי אומר כל הענין הורח אינו מדבר אלא בפדים הנשרפים, ושעירים הנשרפים, ליתן לא תעשה על אכילתן ללכד שפסוליהם נשרפים לפני הכירה, אמרו לו מניין לחטאת שנכנס דמה לפני שהיא תהיה פסולה אמר להם תן לא הוכא את דבריה אל הקודש פנימה.

פרשה י

זאת תורת האשים לבית עולמי זאת אינה נוהגת בכמור, תורת האשים תורה אחת לכל אשמו שיהא דםס ניתן למטה, ב וזכי מאין בא מכלל שנאמר כי כחטאת האשם הוא לכהן מה חטאת דמה ניתן למעלה, אף אשם יהיה דמו ניתן למעלה, תל קודש קדשים ואת דמו יזרוק לרבות כל אשמות ואשם מצרע שיהא דםס ניתן למטה, מניין להם האשם שנתקרב בדם שלמים יזרק תל קודש קדשים ואת דמו יזרוק יכול אכילתה בערבה חיים תל הוא, מה יעשה להם ידעו עד שיתאבדו ויכבדו ויביא מדמי היפה ממין זה ומדמי היפה ממין זה ויפסידו מותר מביתו, ר' שמעון אומר אשם שנתקרב בשלמים שניהם ישחטו בצפון והקריב לשום שהוא זה יקריב

ונתן לכהן פרט לטבול בו ולמחוסר כיפורים ולאונן, יכול לא יחלקו בבשר שהוא לאכילה אבל יחלקו בעורו שאינו לאכילה תל עור העוללה אשר הקריב לכהן לזוהר פרט לטבול יום ולמחוסר כיפורים ולאונן

פרק י

כל המנחה אשר תאפה בתנור אמר רבי יוסי ברכי יהודה מניין לאומר עלי עולת מנחה מאפה תנור שיביא מחצה חלות ומחצה דקיקים תל כל המנחה אשר תאפה בתנור וכל נעשה במרחשת ועל מחבת וכל מנחה כלולה בשמן וחרבה מור כל וכל האמור למטה שני מיני אף כל וכל האמור כאן שני מינים וכל נעשה במרחשת ועל מחבת על שום כליו נקראו ולא על שום מעשיהם מה תנור כלי אף מחבת ומרחשת כלי ב לכהן המקריב אותה לו תהיה יכול לו לבדו תל לכל בני אהרן תהיה יכול לכולן תל לכהן המקריב אותה, הא כיצד זה בית אב המקריבים אותה, ג מניין שאין חולקים מנחות כנגד זבחים, תל כל המנחה אשר תאפה בתנור לכל בני אהרן תהיה, ד יכול לא יחלקו מנחות מאפה תנור כנגד זבחים, אבל יחלקו שאר מנחות כנגד זבחים תל כל נעשה במרחשת ועל מחבת לכל בני אהרן, ה יכול לא יחלקו מנחות כנגד זבחים, אבל יחלקו עופות כנגד מנחות תל ועל מחבת לכל בני אהרן תהיה, ו יכול לא יחלקו עופות כנגד מנחות אבל יחלקו מנחות כנגד מנחות תל וכל מנחה כלולה בשמן וחרבה לכל בני אהרן, ז יכול לא יחלקו מחבת כנגד מרחשת ומרחשת כנגד מחבת אבל יחלקו מחבת כנגד מחבת ומרחשת כנגד מרחשת תל וחרבה לכל בני אהרן תהיה, ח יכול לא יחלקו בקדשי קדשים אבל יחלקו בקדשים קלים, תלמוד לומר איש כאחיו, כשם שאין חולקים בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים, ט איש כאחיו האיש חולק אעפ"י שבעל מום ואין הקטן חולק אעפ"י שהוא תם

פרשה ה

מניין לעשות זמן בכמה כזמן אהל מועד הואיל ואמר תור הליך והיוצא ישרף מה היוצא אינו נוהג בכמה אף הליך לא ינהוג בכמה, ב והלא דין הוא, וברר העוף שאין המוסר פוסל בו זמן פוסל בו קדשים במרחשום פוסל בהן אינו דין שיהא זמן פוסל בהן, לאומה לעוף שאעפ"י שאין המוסר פוסל בו זמן פוסל בו שכן הזר פוסל בו תאמר בקדשים שהואיל שהמוסר פוסל בהם שיהא המוסר פוסל בהן שכן אין הזר פוסל בהם הואיל ואין הזר פוסל בהם לא ידא זמן פוסל בהם תל תורת זבח השלמים, אם על תודה לעשות זמן בכמה כזמן אהל מועד, ג תורת זבח השלמים אם על תודה בלמד שהתורה נשחטת לשום תודה ולשום שלמים יכול אף שלמים יהיו בשחטים לשום שלמים ולשום תודה, תל זאת, ד תורת זבח השלמים אם על תודה, מה שלמים טעונות סמיכה ונסכים ותנופה והזהר ושוק, אף תודה תשקן סמיכה ונסכים שיצאת לידן דבר החדש יכול אין לה אלא חידושה תל תורת זבח השלמים אם על תודה מה שלמים טעונות סמיכה ונסכים ותנופה והזהר ושוק אף תודה טעונה סמיכה ותנופה והזהר ושוק, ו תורת זבח השלמים אם על תודה מה שלמים באים מן המעשר אף תודה באה מן המעשר, ז יכול אעפ"י שלא פירש תל זבח השלמים מה שלמים פירש מן המעשר מביא מן המעשר, לא פירש מן המעשר אין

מביא אלא מן החולין, אף תודה פירש מן המעשר מביא מן המעשר, לא פירש מן המעשר אין מביא אלא מן החולין, ח מניין ללחם שבביא מן המעשר, תל אשר יקריב, מור שלמים באים מן המעשר אף הלהם יביא מן המעשר, ט אמר הרי עלי תודה מן המעשר ולא פירש לחמה מן המעשר, יכול יביא היא ולחמה מן המעשר, תלמוד לומר שלמים אשר יקריב, מה שלמים פירש מן המעשר מביא מן המעשר, לא פירש מן המעשר אין מביא אלא מן החולין, אמר הרי עלי תודה מן החולין ולחמה מן המעשר, הואיל ופירש זה יכול יביא תל שלמים אשר יקריב בזמן שאמר הרי עלי תודה היא ולחמה מן המעשר יביא תודה ולחמה מן המעשר, תודה מן המעשר ולחמה מן החולין יביא תודה מן החולין אעפ"י שפירש לחמה מן המעשר לא יביא אלא מן החולין, י יכול יביא מחיט מעשר שיני, תל שלמים אשר יקריב, מה שלמים מן החולין בכסף מעשר אף לחם מן החולין בכסף מעשר, יא ומניין לאומרי הרי עלי שלמים שלא יביא אלא מן החולין, תל וזכחה פסח לז' אלהים, צאן ובקר, והלא אין פסח בא אלא מן הכשבים ומן העזים, אם כן למה נאמר, צאן ובקר, להקיש כלל בא מן הצאן ומן הבקר לפסח, מה פסח שהוא בא בחובה ואינו בא אלא מן החולין אף כל דבר שהוא בא בחובה לא יביא אלא מן החולין, הרי עלי תודה הרי עלי שלמים הואיל והם באים חובה לא יביא אלא מן החולין ונסכים בכל מקום, לא יבואו אלא מן החולין, מהות תודה יקריב מניין אתר, אומר המפריש תודתו ואכרר, והפריש אחרת תחתיה ולא הספיק להקריב

פרק יא

עד שנמצאת הראשונה והרי שתיהם טעונות מניין שיביא איזו מהם שירצה ויביא עמה לחם ושנייה יביא בלא לחם, תל תודה יקריב, יכול יהיו שתיהם טעונות לחם, תל יקריבו, אחת טעונה לחם ואין שתיהם טעונות לחם, ב, ומניין לרבות את הולדות ואת התמורות, תלמוד לומר אם על תודה יכול יהיו כולן טעונות לחם תלמוד לומר התודה, והתודה טעונה לחם ואין ולדה טעונה לחם ולא חילופיה ולא תמורתה טעונה לחם, ג והקריב על זבח להיטע על כל זבח וזבח והלא דין הוא ומר בכנסים שמעט בלחם יריבה בכבשים כאן שריבה בלחם אינו דין שירבה בכבשים תלמוד לומר והקריב על זבח להיטע על כל זבח וזבח, ד והקריב על זבח התודה חלות מצות כלולות בשמן ורקיקי מצות משוחים בשמן, מה תל בשמן בשמן שני פעמים, אמר רבי עקיבא אילו נאמר בשמן אחד, הייתי אומר הרי הוא ככל המנחות לז' כשהוא אומר בשמן ריבה ואין ריבו אחר ריבו אלא למעט, ה מעטו להציג לז' יכול יטעו להציג לז' שלשת מינים לחלות ולרקיקים ולריבוכה תלמוד לומר כולת מורכבת חלות כלולות בשמן ריבה ואין ריבו אחר מעט לא לרבות, ו כיצד הוא עושה נותן רביעית לריבוכה ורביעית לשני מינים מהצר, לחלות ומהצר לרקיקים, רבי שמעון בן יהודא אומר בשום רבי שמעון מושח את הרקיקים כמין כי ומחזר את השאר לחלות אבר לו רבי אלעזר בן עזריה לרבי עקיבא אפילו אחר אומר כל היום כולו בשמן, למעט בשמן לרבות אינו שומע לך הצי לו שמן לתודה ורביעית שמן לז' ואחר עשר יום שבין נידרה לנידה הלכה למשרה מסיני, ז כולת מורכבת לז' לריבוכה שהיא כולת

ונמצאו לחכמה של תורה ארבעים חלות נושל אחד מהם בכל
מין הרי ארבע חלות וגותן לכהן והכהן הזורק את דם השלמים
לו יהיה וההשאר יהיה נאכל למעליב

פרק יב

ובשר זבח תודת שלמים בנין קרבנו
יאכל יהיה זה בא ולמד על הנאכל
ליום אחד שאכילתם ליום אחד ואין
לי אלא תודה בנין לרבות את הלהם תלמוד לומר קרבנו בנין
לרבות הוולדות והתמורות / תלמוד לומר ובשר / בנין לרבות
חטאת ואשם / תלמוד לו זבח בנין לרבות שלמי נזיר ושלמי
הבאים מחמת פסח תלמוד לומר שלמי / ב ביום קרבנו
יאכל אין לי אלא אכילתם ליום אחד ובנין אף תחילת זביחתן
לא תהא אלא על מנת לאכול ליום אחד / ג תלמוד לומר
וכי תזבחו זבח תודת לוי לרצונכם תזבחו ביום ההוא יאכל /
שאר תלמוד לומר אלא אם אינו ענין לאכילת תנייה ענין
לזביחה שאף תחילת זביחתה לא תהא אלא על מנת להאכל
ליום אחד / ד אין לי אלא תודה בנין לרבות לכל
הנאכלים ליום אחד שלא תהא זביחתן אלא על מנת להאכל
ליום אחד / תלמוד לומר וכי תזבחו זבח לרבות כל הנאכלים
ליום אחד שלא תהא זביחתן אלא על מנת להאכל ליום אחד /
ה לא יניח ממנו עד בוקר אבל אוכל הוא כל הלילה אם
כן למה אמרו הכמים עד חצות להדחיקן העבירה / אבל אין
מחשבה פוסלת בהם ואין חייבין עליהם בשום נותר עד שיעלה
עמוד השחר / ו או נדר או נדבה זבח קרבנו / הרי זה בא
ללמד על הנאכלים לשני ימים שנאכל לשני ימים אין לי אלא
שלמים בנין לרבות את התמימים / ארבעה את התמימים הבא
בזמנה בנין הניגה הכהא מחמת פסח חגיגה הכהא תשלומי /
שלמי הכא בתוך המועד / שלמים הבאים לאחר המועד / תל
נדר / אם נדר או נדבה / ז בתוך של לא ילין מן הבשר אשר
תזכר כערב בל הראשון לבקר בחגיגה הכהא עם הפסח הכתל
מדבר שתיאכל לשני ימים יכול ליום אחד תל לבקר לבקר של
שלישי / יכול לבקר של שני / ומה אני מקיים חגיגה הנאכלת
לשני ימים חוץ מזו תלמוד לומר נדר / אם נדר או נדבה /
ח לרבות חגיגה הכהא עם הפסח שתיאכל לשני ימים
בנין לרבות את התמורות ואת הוולדות / תלמוד לו נדר / אם
נדר אם נדבה / בנין לרבות את הבכור ואת המעשר תלמוד
לומר אם זבח / ט ביום הקריבו את זבחו יאכל ומבחרת /
אין לי אלא אכילתן לשני ימים בנין שאף תחילת זביחתן לא
תהא אלא על מנת להאכל לשני ימים תלמוד לומר וכי תזבחו
זבח שלמי לוי / ביום זבחכם יאכל ומבחרת שאין תלמוד לו לא
אם אינו ענין לאכילה תנייה ענין לזביחה שאף תחילת
זביחתן לא תהא אלא על מנת להאכל לשני ימים / י אין
לי אלא שלמים בנין לכל הנאכלים לשני ימים שלא תהא
זביחתן אלא על מנת להאכל לשני ימים תלמוד לומר תזבחו
זבח שלמים / וכי תזבחו זבח שלמי לרבות כל הנאכלים לשני
ימים שלא תהא תחילת זביחתן אלא על מנת להאכל לשני
ימים / יא ביום הקריבו את זבחו יאכל מצוה לאכול ממנו
ביום הראשון יכול לשני ימים תלמוד לו / ומבחרת אי מבחרת
יכול מצוה לאכול לשני ימים תלמוד לו / והנותר / אם הותר
הותר / יב או והנותר יכול אם הותרו כולו ויהא פסול
תלמוד לומר יאכל / ואפילו כולו / יג יכול יהיה נאכל לאור
שלישי / ודין הוא זבחים נאכלים ליום אחד / וזבחים נאכלים
לשני ימים מה זבחי הנאכלים ליום אחד ליל או אחריו אף זבחי
הנאכלים לשני ימים ליל או אחריו תלמוד לומר עד יום / עד יום

בנין לכולן שיהיו סולת / תלמוד לומר כולת הלות מה דלות
האמורות ברכובה סולת אף הלות האמורות בכולן סולת /
ח והלא ריקנים לא נאמר בהם חלות ובנין שיהיו סולת /
תלמוד לו / מצות מצות / מה מצות האמורה בחלות סולת אף
מצות האמורות בריקנים סולת / ט אם נפשד לומר סולת
מורכבת הרי הוא כמסוף על רכוב מה רכובה סולת אף כולם
סולת / י על חלות לחם כנגד חמץ יכא מצוה מה חמץ
עשרה עשרות אף מצוה עשרות עשרות / על חלות לחם חמץ
כלומר שאין הלחם מתקדש עד שיקדמו פניה בתנור / והקריב
קרבנו על זבח מלמד שאין הזבח מתקדש אלא בשחיטה על
זבח תודת / מלמד שאין הלחם מתקדש עד שתהא שחיטת לשן
תורה מיכן אמרו שהטה לשכה וזק דמה שלא לשמה הלחם
בקודש / רבי אלעזר ברבי שמעון אומר אין הלחם בקודש /
יא שלמי לרבות שלמי נזיר יכול לכל האמור בענין תל
בומצות / מצות הוא בא ואינו בא חמץ / מה אני מקיים שלמי
לרבות שלמי נזיר לעשרה קבים ירושלמיות ולרביעית שמן /
והקריב ממנו מן הבחור אחד
פרשה י
שלא ישול פרים מכל קרבן
שיהיו כל הקרבנות שנים שלא
ישול מן הקרבן על חבירו / תרומה לוי אינו יודע כמה / הריני דן
נאמר כאן תרומה / ונאמר תרומה בתרומת מעשר / מה תרומת
מעשר אחד מעשרה / אף כאן אחד מעשרה / ב או כלך
לדרך זו נאמר כאן תרומה ונאמר בכיכורים תרומה / מה תרומה
בכיכורים אין לה שיעור אף זו אין לה שיעור / ג נראה למי
דומה דמים תרומה שאין אחריה תרומה בתרומה שאין אחריה
תרומה / ואל תזכיר תרומת כיכורים שיש אחריה תרומה / או
כלך לדרך זו דמים תרומה הנאכלת במקום הרומה / מתרומה
הנאכלת במקום תרומה / ואל תזכיר תרומת מעשר שאינה
נאכלת במקום תלמוד לו / ותרומה לוי / לגיזירה שיהיה תרומת
לוי האמור להלן אחד מעשרה / אף תרומה לוי האמור כאן אחד
מעשרה / ד למדנו לתרומה שהיא אחד מעשרה / אבל
אינו יודע בכמה היא הלה / הריני דן נאמר כאן לחם חמץ ונא'
להלן חמץ בשתי הלחם / מה לחמץ האמור בשתי הלחם עשרון
להלה אף לחם חמץ האמור כאן עשרון לחלה / ה אוכלך
לדרך זו נאמרו כאן חלות ונאמרו חלות כללם חפני / מה חלות
האמור כללם הפנים שני עשרונים לחלה / אף חלה האמור
כאן שנים עשרונים לחלה / ו נראה למי דומה דנין מנחה
שהיא באה חמץ וכמה עם הזבח / ממנחה שבאה חמץ וכמה עם
הזבח / ואל יזכיר לחם שאינו בא חמץ ואינו בא עם הזבח /
ז אוכלך לדרך זו דמים מנחה שהיא באה בארץ ומחוצה
לארץ מן החדש ומן הישן ואל יזכיר שתי הלחם שאינו באות
לא מן הארץ ואין באות לא מן החדש תלמוד לומר תביאו אלא מה שאתה
מביא ממקום אחר הרי הוא כזה / מה זו עשרון לחלה אף מה
שאתה מביא במקום אחר עשרון לחלה / ח או מה אילו
שני עשרונים אף חללו שני עשרונים / תלמוד לומר תהיינה
אילו שני עשרונים / ט ולמדנו לחמץ שהיא עשרה עשרונות
ומניין למצוה שהיא עשרה עשרונות / תלמוד לו על חלות לחם
חמץ / כנגד חמץ הביא מצוה / מה חמץ עשרה עשרונים אף
מצוה עשרה עשרונים / יכול עשרה עשרונים שבמצוה לא יהו
כולן אלא קרבן תלמוד לומר והקריב על זבח התודת / חלות
מצות ואומר והקריב ממנו אחד בכל קרבן תרומה לוי נמצאו
ג עשרונים ושלש קרבן אחד לכל מין / נמצאו שלש עשרון

כשר לאכילת קדשים קלים תלמוד ל' אם האכל יאכל לרבות זבחים הנאכלים ליום אחד שתהא מחשבה פוסלת בהם כשיני' יכול אין מחשבה פוסלת אלא בחוץ

פרק יג

לזמנו חוץ למקומו מניין ודין הוא זמן פוסל ומחיצה פוסלת מה הזמן מחשב פוסלת בו אף מחיצה תהא מחשבה פוסלת בה ב הין אם פסלה מחשבה בזמן שהזמן נוגעת בכמה תפסול מחשבה במחיצה שאין מחשבה נוגעת בכמה ב תלמוד לומר בפרשת קדשי אם האכל יאכל ביום השלישי פיגול הוא לא ירצה שאין תלמוד לומר אלא אם אינו עניין לחוץ וזמנו תניחו עניין לחוץ למקומו יכול יהו חייבים עליו כרת תלמוד לומר בשלמים עונשיושא חוץ לזמנו בהכרת ואין חוץ למקומו בהכרת

יכול השוחט לערלים ולטמאים יהיה בלא ירצה תלמוד לומר אותו אותו בלא ירצה ואין השוחט לערלים ולטמאים בלא ירצה ג יכול אין ל' בלא ירצה אלא שנשחט חוץ לזמנו חוץ למקומו מניין לנשחט בלילה ושנשחך דמה ושיצא רמז חוץ לקדשים הין והוציא ושקבלו פסולים וזרקו את דמן והגיתנים למטה שנתנם למעלה והגיתנים בחוץ שנתנם למטה והגיתנים בפנים שנתנם בחוץ והגיתנים בחוץ שנתנם בפנים והפסול והזטות ששחט שלא לשמם תלמוד לומר לא ירצה ולא יחשב לאוכל יכול יהו חייבים עליו כרת תלמוד ל'

אותו הוא ואוכליו אילו בהכרת ואין הללו בהכרת ד אתר אומר לכך נאמרו מיעושים האילו לא ירצה ולא יחשב לאוכל או לא נאמרו אלא ללמד שאין עליו כרת אלא על השלמים בלבד מניין לרבות כל הקדשי תלמוד לומר ויזרו מקדשי בני ישראל או אינו מביא אלא כיוצא בשלמים מה שלמים המיוחדים הנאכלים לשני ימים אף כל הנאכלים לשני ימים הנאכלים ליום אחד מניין תלמוד לומר כשר אין לי אלא שאין שיריו נאכלים עולה שאין שיריה נאכלים מניין תלמוד לומר זבח מיני זבחים העופות והמנחות שאין מיני זבחים עד שגתה מרבה להביא לזן שכן של מצורע מניין תלמוד לומר אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לרבות את כולן

ה אחר שריבנו דברים שהם כשלמים ודברים שאינן כשלמים למה נאמרו שלמים מעתה אלא מה שלמים מיוחדים שיש להן מתירים בין לאדם בין למזבח אף אני מרבה אלא את שיש לו מתירים בין לאדם בין למזבח כגון חטאת העוף שיש לה מתירים לאדם ואין לה מתירים למזבח וכגון עולת העוף שיש לה מתירים למזבח ואין לה מתירים לאדם וכגון פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שיש להם מתירים למזבח ואין להם מתירים לאדם את מה אני מוציא את הקומץ והלכונר והקשורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים והדם שאין להם מתירים לא לאדם ולא למזבח רבי שמעון אומר מה שלמים המיוחדים שהם על מזבח החיצון יצאו פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שאינן על מזבח החיצון

ו רבי אלעזר אומר משום רבי יוסי פיגול כנעשה מהם בחוץ פיגול כנעשה מהם בפנים לא פיגול שחט וקיבל על מנת לזרוק את הדם למחר לא פיגול שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפנים ז זרק את הדם על מנת להקטיר אימוריו למחר לא פיגול שמחשבה בפנים כדבר שנעשה בחוץ ח אבל שחט וקיבל על מנת לשפוך שירי הדם ולהקטיר אימוריו למחר פיגול שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בחוץ ט הפשט ולא הציבור האוכלת ולא המאכלת אוכלת כזה אכילה כוית עונה תשא עינו וישא לגזירה שוח מה עונשיושא האמור להלן

נ ד 3 ליל כת

סיפא

הוא נאכל ואינו נאכל לאור שלישי יד יכול שרף מיד ודין הוא זבחים נאכלים ליום אחד זבחים נאכלים לשני ימים מה זבחים הנאכלים ליום אחד תכף זמן אכילתן שריפתן אף זבחים הנאכלים לשני ימים תכף אכילתן שריפתן תלמוד לומר ביום ביום הוא נשרף ואין נשרף בלילה או אינו אומ' בשלישי שרף עכר שלישי לא ישרף תלמוד לומר שרף אפילו לעולם טו מבשר ולא העצמות ולא מן הגידין ולא מן הקרניים ולא מן הטרפין זבח פרט לעובר ולשיליא ביו השלישי באש ושרף בנה אכ לכל הנשרפים שלא יהיו נשרפים אלא ביום

פרשה ח

ואם האכל יאכל ביו השלישי לא ירצה אפר רבי אלעזר כוף אזנך לשמוע שהשוחט את זבחו על מנת לאוכלו ביום השלישי הרי זה בלא ירצה אפר רבי עקיבא שומע אני אם האכל יאכל מבשר זבח שלמים ביו השלישי לא ירצה אם אכל ממנו ביום השלישי יהיה פסול ואי אפשר ל' כן מאח' שהוכשר יחזור ויפסול הן אם מצינו בזבחה ושוברת יום כנגד יום שהן בחזקת טהרה וכשראו סתרו אף זה שהיה בחזקת היתר אם אכל ממנו ביום השלישי יהיה פסול תלמוד ל' המקריב בשעת וקרבנה הוא נפסל ואינו נפסל ביו השלישי כ או אינו אומר המקריב אלא זה כהן המקריב תלמוד לומר אותו זבחה הוא מדרבא בכהן ג כן עזאי הוא אומר מה תלמוד לומר אותו רפי שנאמר בנדר נדר ל' אלהיה לא תאחר לשלמו יכול המאחר נדרו בלא ירצה תלמוד לומר אותו אותו בלא ירצה ואין מאחר נדרו בלא ירצה אחר' אומרים לא יחשב במחשבה הוא נפסל ואין נפסל בשלישי

ד יכול אין מחשבה פוסלת אלא בזריקה מניין לרבות שחיטה וקיבול הדם תלמוד ל' אם האכל יאכל לרבות שחיטה וקיבול הדם יכול שאני מרבה שירי הדם והקטר חלב ואכילת בשר תלמוד לומר המקריב זריקה בכלל היתה למר' יצאת להקיש לזריקה מיוחדת שמעכבת כפרה אף אני מרבה שחיטה וקיבול הדם שמעכבים את הכפרה ומצינאני את שירי הדם והקטרת חלבים ואכילת בשר שאין מעכבים את הכפרה ה רבי מאיר אומר פוסלת כהילוך שאיפשר בה לעבודה בלא הילוך ורבי שמעון אומר אין מחשבה כהילוך שאיפשר לעבודה שלא בשחיטה ושלא בקבלת ושרא בזריקה אבל איפשר לה שלא כהילוך שחט כצד המזבח וזרק רבי אלעזר אומ' כהילוך במקום שצריך להלך מחשבה פוסלת במקום שאין צריך להלך אין מחשבה פוסלת שאין מחשבה פוסלת אלא בדבר הכשר לעבודה וכמי שראוי לעבודה ובמקום שהוא כשר לעבודה ו יכול אין מחשבה פוסלת אלא באכילת בשר מניין לרבות זריקה והקטר חלבים תלמוד לומר אם האכל יאכל אכילה לאדם ואכילה למזבח ז למדנו לזבחים הנאכלים לשני ימים שמחשבה פוסלת בהם בשלישי מניין לזבחים הנאכלים ליום אחד ודין הוא זבחים נאכלים לשני ימים זבחים נאכלים ליום אחד מה זבחים הנאכלים לשני ימים מחשבה פוסלת בהם אף זבחים נאכלים ליום אחד זמן אכילתם מחשבה פוסלת בהם בשלישי אף זבחים הנאכלים ליום אחד תהא מחשבה פוסלת בהם בשני אחר זמן אכילתם אף אם פסלה מחשבה בשלישי שאינו כשר לאכילה כל זבח תפסול מחשבה כשיני שהוא

כרת אף עוננו ישא האמור כאן עוננו ישא בכרת

פרשה ט

יכול יהא טמא מטמא בשר הקודש
במשא ודין הוא וברא אם אפר
חטאת שאין טבול יום מטמא
במגע הטמא מטמא במשא בשר הקודש שטבול יום מטמא
במגע אינו דין שיהא טמא מטמא במשא תלמוד לומר אשר
יגע במגעו מטמא ואינו מטמא במשא ב אין לי אלא
טמאות הקלות / טמאות חמורות טמא מת וכו' נידר וכל
המטמאים את האדם בניין תלמוד לומר בכל אשר יטמא בכל
טמא ואפילו במחוסר כיפורים אמר ר' יוסי מגין לרביעי בקודש
שהוא פסול ודין הוא ומה אם מחוסר כיפורים שאין פסול לא
בתרומה פסול בקודש שלישי שפסול בתרומה אינו דין שיפסול
בקודש למדנו לשלישי מן הכתוב ולרביעי כקל וחומר ג
לא יאכל באש ישרף אין לי אלא טעון שריפה לא הטמא והנותר
בשל שלמים / ובהטאת שנתנם כל דמה לפנים / בניין לרבות
כל הנותר / תלמוד לומר אם יותר מבשר הבילואים ושרפת
את הנותר באש שאין תל את הנותר באש לא זה בנין אב כל
שנותר טעון שריפה ד אין לי אלא נותר בניין
לשנישחטה בלילה ושנשפך דמה ושיצא חוץ לקלעים והלך
והוציא והנשחט חוץ לזבחו וחוץ למקומו ושקבלוהו פסולים
וזרקו את דמם והניתנים למטה שנתן למעלה והניתנים
למעלה שנתן למטה והניתנים בפנים שנתנם בחוץ /
והניתנים בחוץ שנתנם בפנים / והפסח והחטאת ששחטן
שלא לשמן וחטאת העוף הבא על הספק ואשם תלוי /
תלמוד לומר לא יאכל כי קודש הם כל שהיה קודש טעון
שריפה ה יכול אף שבתו ושחטו ונטמאו בחוץ
ישרפו תל הוא רבי יהודה אומר יכול חטאת העוף הבאה
על הספק ואשם תלוי והוליס שנשחטו בעזרה ישרפו תלמוד
לומר הוא ו והבשר לרבות בשר הפנימי שיהא מותר
שהיה בדין הואיל והטמא פסול והוציא פסול מה הטמא אם
נטמא מקצתו נטמא כולו פסול אף הוציא אם נטמא מקצתו
יהא כולו פסול / תלמוד לומר והכשר לרבות בשר הפנימי
שהוא מותר ז כיצד אמרו ואבר שיצא חוץ לחומה
בפסחים חותך עד שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק
ומתיר מן הפרק וחותר / ובמקדשי גורר כל מקום שירצה אין
בו משום שכיית עצם כל מחור יאכל בשר מה תל לוי שנאמר
וים זבחיך שפך על זבוח יי אלהיך ובשר תאכל / יכול לא
יאכלו אלא בעליו קל וחומר לפסח / לכך נאמר כל מחור
יאכל בשר ח יוכל יהיו חייבים עליו משום
טומאה לפני זריקת דמים תלמוד לומר כל מחור יאכל בשר /
והנפש אשר תאכל בשר המותר לטהורים חייבים עליו משום
טומאת לפני זריקת דמים / הואיל ואין מותר לטהורים לא
יהיו חייבין עליו משום טומאת / אתר אומר לכך נאמר /
או אינו נאכל לא הנאכל לטהורים חייבים עליו משום טומאה /
יוצא לאחר זריקת דמים הואיל ואינו נאכל לטהורים לא יהיו
חייבים עליו משום טומאה תל אשר לוי לרבות היוצא והלך
ט יכול שאני מברכה את הפיגול ואת בעל מוס תלמוד
לומר משלמים ביעש / מה ראית לרבות את היוצא ואת הלך
ולרביצא את הפיגול ואת בעל מוס אחר שריכז הכתוב
ביעש / מברכה אני את היוצא ואת הלך שהיתה להם שעת
הכוסר ומצוית אני את הפיגול ואת בעל מוס שלא היתה להם
שעת הכוסר / א עם נטמא לפני זריקת דמים הפני כרת
אין חייב עליו לאחר זריקת דמים משום טומאה מפני שהציץ

פרק יד

מרצה עליו

רבי יהושע אומר הפסח שבא בטומאה
ואכלו ממנו זבים וזכות נידות וילד
יכול יהו חייבים תל כל מחור יאכל
בשר והנפש אשר תאכל בשר הנשחט לטהורים חייבים עליו
משום טומאה הנשחט לטמא אין חייבים עליו משום טומאה
ב רבי אליעזר אומר דחקו זבים ומצורע וכנסו לעזרה
יכול יהו חייבים תלמוד לומר וישלחו מן המחנה כל צרוע
וכל זב וכל טמא לנפש בשערה שטמא נפש חייבים זבים
ומצורעים חייבים / ובשעה שאין טמא מתים חייבים אין זבים
ומצורעים חייבים ג ושומאנו עליו טומאת הגוף אנ
יכול טומאת בשר תלמוד לל וטומאתו טומאתו לגזירה שה
מה טומאת להלך בטומאת הגוף כדבר ולא דיבר בטומאת
בשר ואף בטומאתו האמור כאן בטומאת הגוף מדבר ולא
בטומאת בשר ד ר' אומר ואכל וטומאתו עליו בטומאת
הגוף דיבר ולא דיבר בטומאת בשר ה רבי חייא אומר
נאמרו קרשים על שם רבים ונאמר טומאתו על שם הדיח
והא מה אני מקיים וטומאתו עליו בטומאת הגוף דיבר ולא
בטומאת בשר ו נאמרו אומרי במי שהוטמאה פורשת
היביו ב ו נכרתה הנפש ולא הציבור / הואיל ואנוס
ולא שונג ולא מוטעף / מעמיה ועמיה בשלום

פרק טו

יכול יהא טמא מטמא את הטהור
לקדש במשא תלמוד לומר כי תגע
במגע מטמא ואין מטמא במשא
ב בכל טמא ואפילו טומאת מת / בטומאת אדם או
בהמה טמאה או בכל שקץ טמא אם נאמרו קלות לבה נאמרו
חמורות שאלו נאמרו קלות ולא נאמרו חמורות הייתי אומר
על הקלות יהא חייב על טומאת הגוף / אבל לא על טומאת
בשר / ועל החמורות יהא חייב / על טומאת הגוף ועל
טומאת בשר צריך לומר חמורות / אילו נאמרו חמורות
לא נאמרו קלות הייתי אומר על החמורות יהא חייב
ועל הקלות יהא פטור צריך לומר קלות וצריך לומר
חמורות ג ואכל מבשר זבח שלמים אשר לוי
וטומאתו עליו ונכרתה מה תלמוד לל לפי שהוא אומר והנפש
אשר תאכל בשר מזבח השלמים והלא שלמים בכלל כל
הקרשים היו / יכול אין חייבים כרת משום טומאה אלא על
השלמים בלבד בניין לרבות כל הקדשים תלמוד לומר
לדורותיכם כל איש אשר יקרב מכל זרעכם אין לי אלא יוצא
בשלמים מה שלמים מיוחדים הנאכלים לשני ימים הנאכלים
ליום אחד בניין תלמוד לומר בשר אין לי אלא ששיריו נאכלים
עולה שאין שיריה נאכלים בניין תלמוד לומר זבח אין לי אלא
זבחים העופות והמנחות שאינן מנין תלמוד לומר זבח אין לי אלא
לוג שמן של מצורע בניין תלמוד לומר כל איש אשר יקרב בכל
זרעכם אל הקדש ד יכול לא יהו חייבים משום טומאה
אלא על דבר שהחייבים עליו משום פיגול / ודין הוא אם פיגול
שהוא כקבועה וכידועה אחת ולא הותר מכללו אינו נוהג אלא
בדבר שיש לו כותרים / טומאה שבשתי ידועות ובעולה ויוזר
והותרה מכללה אינו דין שלא תנהג לא בדבר שיש לו כותרים
ומניין הקומץ והלבושה והקטורת מנחת נסבל מנחת כהנים
ומנחת משיח תל אל וקדשי אשר יקדשו לרבות את כולם
ה יכול יהו חייבים עליו תל אשר יקריבו / אמר רבי
אלעזר וישי בנגוע חייב אם כן למה נאמר אשר יקריבו לומר
שאין חייבים עליו עד שיוכשר ליקרב / הלא כיצד את שיש לו
בתורים

אשה לוי חלב שכמותו כשר לקרב. אמרתי יצא חלב דפנות שאין כשר לקרב. ונכרתה הנפש. ולא ציבור. הנפש להביא את השוטה. האוכלת ולא המאכלת. אוכלת כדו אכילת כזית מעמיר ועמיר בשלום. יא כל דם לא תאכלו יכול אף דם מהלכי שנים וד שרצים ודס ביצים דם חגבים ודס דגים הכל בכלל תלמוד לומר לעוף ולבהמה. כח עוף ובהמה מיוחדים יש בהם טומאה קלה ויש בהם טומאה חמורה יש בהם איסור ויש בהם היתר והם מין בשר. יצא דם מהלכי שנים שאין בו טומאה קלה דם שרצים שאין בו טומאה חמורה. דם ביצים שאין מין בשר דם חגבים ודס דגים שכולו מותר. לעוף ולבהמה מה עוף שאין בו כלאים אף בהמה שאין בה כלאים. תלמוד לומר ולבהמה. אומר בהמה שאין בה באם על הכן. אף עוף שאינו באם על הכן תלמוד לומר ולעוף.

פרשה יא

בני ישראל מניפים ואין הגוים מניפים. וכי איזו מידה מרובה מידת סמיכה מרובה או מידת

תנופה מרובה מידת סמיכה מרובה. ממידת תנופה שהסמיכה נהגת בכל החובר. ותנופה אינה נהגת בכל החובר. סמיכה נהגת בקרבנות היחיד ובקרבנות הציבור. התנופה אינה נהגת אלא בקרבנות היחיד אם מינעשים מסמיכה מרובה לא אמעטס מתנפורה מועטת. אחר אומר בעד זה נתרבת סמיכה ונתמעטת תנופה או בעד זה נתרבת תנופה ונתמעטת סמיכה. שהתנופה נהגת בדבר שיש בו רוח חיים ובדבר שאין בו רוח חיים. וסמיכה אינה נהגת לא בדבר שיש בו רוח חיים. אם מינעשים מסמיכה מועטת אמעטס מתנופה מרובה. הא מפני שיש בסמיכה שאין בתנופה. ובתנופה שאין בסמיכה. צריך לומר בני ישראל סומכים ואין הגוים סומכים. ב

בני ישראל מניפים ואין בנות ישראל מניפות. אמר רבי אס מצינו שאל חלק הכתוב בין קרבנות גוים לקרבנות נשים לסמיכה לא נחלוק לקרבנות גוים לקרבנות נשים לתנופה. מר לי לא חלק בין קרבנות גוים לקרבנות נשים לסמיכה. שאין הסמיכה אלא בבעלים. לא נחלוק בין קרבנות גוים לקרבנות נשים לתנופה התנופה ככהן ומה תל בני ישראל. בני ישראל מניפים ואין בנות ישראל מניפות. ג ואין לי אלא בני ישראל מניין לרבות הגרים העובדים המשחוררים. תלמוד לומר המקריב. או אינו אומר המקריב אלא זר כהן המקריב כשהוא אומר יזיח ויביאנה לרבות ידי בעלים. הא כיצד כהן מניח תחת ידי בעלים. ד יכול כל הקרבנות כולן ישענו תנופה. תלמוד לומר וזחי יצאו עופות ומנחות שאין ב זבחים. ה אצאי עופות ומנחות זבחים ולא אצאי את הבכור והמעשר והפסח שהם זבחים. תלמוד לומר מזבח ולא כל זבחים. ו אצאי הבכור הפסח והמעשר שאין טעונים סמיכה ולא אצאי חטאת ואשם שהם טעונים סמיכה. תלמוד לומר ואצאי חטאת ואשם שאין למיננה תנופה ולא אצאי אשם שיש למינה תנופה. אצאי את כל אשמות. ולא אצאי את אשם מצורע.

ידין הוא ומה אם שלמי יחיד שאין טעני תנופה חיים טעונים תנופה שחוטם. אשם מצורע שטעון תנופה. חי אינו דין שטעון תנופה שחוטת. תלמוד לומר ולמי ולא אשם מצורע. או אינו אומר שלמי אלא לרבות זבחי שלמי ציבור כשהוא אומר מזבחי שלמים לרבות זבחי שלמי ציבור שטענו תנופה שחוטם. ח והלא דין הוא ומה אף שלמי

מתירים משוקרבותיהו. את שאין לו כתירים משוקרש בכלי. ו אחר שריבנו דברים שהן כשלמים למה נאמר שלמים מעתה פרש לדם. רבי ישמעאל אומר מר שלמים מיוחדים שהם ראויים לאכילה אף כל שראויים לאכילה יצאו עצים ולבונה וקטורת שאין ראויים לאכילה. ז אתה אומ' לכך בא הכתוב לחלוק בין השמאות. אלא בא לא לחלוק בין קודש לקדשים לומר על קדשים קלים חייבים עליהם לפני זריקת דמים. תל ואכל בשר ואכל זבח ואכל שלמים ונכרתה הנפש ולא הציבור ההוא ולא אנוס ולא מוטעה מעמיר ועמיה בשלום.

פרשה י

בני ישראל מוזהרים על החלב ואין הגוים מוזהרים על החלב והלא דין הוא ומה אכר מן החי

שאיין חייבים עליו כרת אינו דין שאסורו כחונן בכני בה תלמוד לומר בבני ישראל. ב אין לי אלא בני ישראל מניין לרבות הגרים והמשחוררים תלמוד לומר כי כל אוכל חלב.

כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו פרש לבהמה טמאה ולחיה ולעופות. ג והלא דין הוא ומה אם חדם שאין חייבים עליו משום פיגול בותר וטמא הרי הוא כחונן בבהמה טמאה ובחיה ובעופות. חלב שחייבים עליו משום פיגול ובותר טמא אינו דין שיכונה בבהמה טמאה ובחיה ובעופות תלמוד לומר כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו פרש לבהמה טמאה ולחיה ולעופות. ד אין לי אלא חלב שור וכשב ועז המיוחד. מניין לרבות את הכלאים תל שור וכשב ועז דבריר עקיבא. ואם נפטר לומר מן הבהמה לרבות את הכלאים שיכול כל שהיה בכלל עונש הרי הוא בכלל אזהרה כיון פחות מכזית שאין בכלל עונש לא יהיה בכלל אזהרה תלמוד לומר כל חלב.

ה וחלב נבילת חלב טריפה נכבול בהמה טהורה מדבר יכול בכבול בהמה טמאה כמ שמעורין והוא טהור מכלל חלב טהור מכלל נבילת מה מצינו שטוהר מכלל נבילה בטמאה. אף לא טהור מכלל חלב לא בטמאה. יא כלך לדרך זו טהור מכלל חלב וטהור מכלל שחוטת מר מצינו שטהור מכלל שחוטת בטוהרה. אף לא טהור מכלל חלב אלא בטוהרה. כשא זר בא כלך לדרך זו אין כאן אלא בוציח טוהרה. וכשאת כלך לדרך זו אין כאן אלא בהמה טמאה תלמוד לומר טריפה. יצאת בהמה טמאה שאין לה טריפה.

ו המשמע מוציא את בהמה טמאה שאין לה טריפה ומביא חיה טהורה שיש לה טריפה. תלמוד לומר חלב לא תאכלוהו שאסור באכילה טוהרה. יצא חלב חיה טהורה שמותר באכילה. ז לא תאכלוהו יכול לא יאכילנו לאחרים תל ואכלי מאכילנו אתה לאחרים. או ואכל יכול חלב שמותר בהנאה טהור חלב שור הנקבל ועגלה ערופה שאינו מותר בהנאה לא יהיה טהור תלמוד לומר כל הני עשרה לכל מלאכה. מה תלמוד לומר לכל מלאכה. ח רבי יוסי תנלי אומר יכול במלאכת הקודש יהיה מותר. במלאכת חולין לא יהיה מותר. תלמוד לומר לכל מלאכה. רבי עקיבא אומר יכול במלאכת חולין יהיה טהור במלאכת הקודש לא יהיה טהור תלמוד לומר לכל מלאכה.

ט כי כל אוכל חלב מן הבהמה אשר יקריבו ממנה אשר לוי אין לי אלא חלב תמימים שכשר ליקרב חלב בעלי בומין מניין תלמוד לומר מן הבהמה. חלב חולין מניין תלמוד לומר כי כל אוכל חלב. אם כן למה נאמר אשר יקריבו ממנו

לִי אֵת הָדָלִת אַחֲרָיִךְ אֵינִי מִנְעִים לְעִשְׁתּוֹת וְאֵינִי נוֹטְלִים עֲלֵיהֶם שֶׁכֵּר לֹא עֲשִׂיתָם עִמִּי שֶׁכֵּר עַל אַחַת כְּמוֹתְכֶם שְׂנוּטְלִי עֲלֵיהֶם שֶׁכֵּר

פרק יז

רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַ שְׁמַעוֹן אָמַר כֹּה טָבוֹל יוֹם וְאָמַר לִכְהֵן תָּן לִי מִן הַמִּנְחָה שְׂאוֹכֵל אָמַר לוֹ וּמָרָא בְּמִקּוֹם שִׁפְרָא כֹּחֵךְ בְּחִטָּאֲתֵךְ דְּחִיתִיךְ מִחֲטָאת יִשְׂרָאֵל בְּמִקּוֹם שְׁהוּרַע כֹּחֵךְ בְּמִנְחָתֵךְ אֵינִי דִין שִׁדְחָךְ מִמִּנְחַת יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם אָמַר לוֹ וְכֹה לְדַחְתּוֹ מִחֲטָאת יִשְׂרָאֵל שְׁהִירִיפָה כֹּחֵךְ בְּחִטָּאתִי תִרְדֵּנִי מִמִּנְחַת יִשְׂרָאֵל שְׁהִי הוֹרַע כֹּחִי בְּמִנְחָתִי אָמַר לוֹ כֹּהֵן הַמִּקְרִיב אוֹתָהּ לוֹ תִּהְיֶה בּוֹא וְהִקְרִב וְאָכַל בִּי אָמַר לוֹ אִם לֹא תֵּן לִי מִן הַחֲטָאת שְׂאוֹכֵל אָמַר לוֹ וְכֹה בְּמִקּוֹם שְׁהוּרַע כֹּחֵךְ בְּמִנְחָתֵךְ דְּחִיתִיךְ מִמִּנְחַת יִשְׂרָאֵל בְּמִקּוֹם שִׁפְרָא כֹּחֵךְ בְּחִטָּאֲתֵךְ אֵינִי דִין שִׁדְחָךְ מִחֲטָאת יִשְׂרָאֵל אִם לֹא תִּהְיֶנִּי מִמִּנְחַת יִשְׂרָאֵל שְׁהִירִיפָה כֹּחִי בְּמִנְחָתִי תִרְדֵּנִי מִחֲטָאתִי יִשְׂרָאֵל שְׁהִירִיפָה כֹּחִי בְּחִטָּאֲתֵי אָמַר לוֹ הִכְהֵן הַמִּחְטָא אוֹתָהּ יִאכְלִינָה בֹא חֲטָאֵי וְאָכַל ג' אֵל תָּן לִי מִחֲזָה וְשׁוֹק שֶׁל שְׁלֹמֹה אֵל וְכֹה אִם בְּמִקְרָא שִׁפְהָ כֹּחֵךְ בְּקִדְשִׁי שְׂכוֹלֵן שֶׁלֹּךְ דְּחִיתִי מִהֶם בְּמִקּוֹם שְׁהוּרַע כֹּחֵךְ בְּקִדְשִׁי קִלְיִם שְׂאִין לָךְ בְּהֵן אֵלֶּה חֲזָה וְשׁוֹק אֵינִי דִין שִׁדְחָךְ בְּהֵם אָמַר לוֹ וְכֹה אִם לְדַחְתּוֹתִי מִקְדְּשִׁי הַקִּדְשִׁים שְׁהִי הוֹרַע כֹּחִי בְּהֵן בְּאִכִּילַת נִשְׂי וְעִבְדִּי תִרְדֵּנִי מִקְדְּשִׁי קִלְיִם שְׁהִירִיפָה כֹּחִי בְּהֵם בְּאִכִּילַת נִשְׂי וְעִבְדִּי אָמַר לוֹ הִכְהֵן הַחוֹרְקִים הַשְּׂלֵמִים לוֹ יִהְיֶה בּוֹא וְהִקְרִב וְאָכַל

ד יֵצֵא טָבוֹל יוֹם בְּקוֹלֵיו וְהוֹמְרִיו עַל רֵאשִׁי אֲוֹנָן מִיְמִינָה וּמִחוּסָר כִּפְרוּרִים מִשְׁמָאלוֹ הַ חֲזָה הַחֲזָה הַחֲזָה זֶה תְּנוּפֹת חֶסֶל שׁוֹק זֶה שׁוֹק הַתְּרוּמָה זֶה תְּרוּמָה תִּרְדֵּנִי לְקִדְשִׁי מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רֵאשִׁים הַיּוֹלֵד לְיִשְׂרָאֵל וְכִשְׁנֵהֵיבִי נִיטְלוּ בְּרִיס וְנִתְּנוּ לְכַהֲנִים יִכֹּל כֶּשֶׁם שֶׁנִּתְּנָהֵיבִי נִיטְלוּ בְּהֵם כֶּךָ אִם זָכַל יִתְּנוּ לָהֶם תָּל וְתָן אֲוֹתֶם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחֹזֶק עוֹלָם נְתוּנִים לְכֵהֵן בְּתַנְהָ לְעוֹלָם וְיִכֹּל אֵיךְ הַקִּדְשִׁים יִהְיוּ חַיִּים בְּתַנּוֹת וְדִין הוּא וְכֹה אִם חוֹלִים שְׂאִין חַיִּים בְּתַנּוֹת בְּחֹזֶה וְשׁוֹק וְחַיִּים בְּתַנּוֹת קִדְשִׁים שְׁחִיבִין בְּחֹזֶה וְשׁוֹק אֵינִי דִין שִׁדְחָךְ אֵינִים בְּתַנּוֹת תָּלִי לֹא וְתָן אֲוֹתֶם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו אֵין לָךְ אֵלֶּה כֹה שְׂאוֹכֵל בְּעִנְיִן מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִרְצוֹן כֹּל יִשְׂרָאֵל

פרק יח

זֹאת מִשְׁדַּת אַהֲרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיו אֲרַ שְׁמַעוֹן יִכֹּל עַד שֶׁנֶּצְטַרְפָּה זְכוּת אַהֲרֹן וּבְנָיו כֹּחַת לֹא זָכַל בְּשִׁמְן הַמִּשְׁחָה תָּל זֹאת מִשְׁדַּת אַהֲרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיו כְּדִי אַהֲרֹן בְּעֶצְמוֹ וְכְדִי בְנָיו בְּעֶצְמָם רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר יִכֹּל יִהְיֶה אַהֲרֹן וּבְנָיו צְרִיכִים לְשִׁמְן הַמִּשְׁחָה לְעִתִּיד לֵבֵא תָּל זֹאת מִשְׁדַּת אַהֲרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיו הֵא מֵאֲנִי מִקְּיִים אֵל שְׁנֵי בְנֵי הַיִּצְהָר הַעוֹמְדִים עַל אֲרוֹן כֹּל הָאֵל זֶה אַהֲרֹן וְדוֹד מֵאִישִׁי יִי מִלֵּמֶ שְׂאֵף הָאִישִׁי סִיעוּן בְּיוֹם הַקִּרֵּב אוֹתֶם לִי מִלֵּמֶ שְׂאֵף הַיּוֹם סִיעוּן בִּי אֲשֶׁר צוּחַ יִי לָהֶם אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מִנִּין הוּא יִשְׂרָאֵל מִפְּרִישִׁים בְּתַנּוֹת כְּחוֹרָה מִהַר סִינְיָאֵל זָכַל כֹּהֵם אַהֲרֹן וּבְנָיו עַד שֶׁזָּכַר כְּשִׁמְן הַמִּשְׁחָה תָּלִיבֹד לְאַהֲרֹן אֲשֶׁר צוּחַ יִי לָתֵת לָהֶם בְּיוֹם מִשְׁחָה אוֹתֶם וּמִשְׁחַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִרְצוֹן יִשְׂרָאֵל חֹקֶת עוֹלָם לְבֵית עוֹלָמִים לְדוֹרוֹתֵיכֶם שִׁיחֲנוּ הַרְבֵּה לְדוֹרוֹת ג' זֹאת הַתְּרוּהָ לְעֹלָה לְמִנְחָה וּלְחֲטָאת וּלְאֶשֶׁם וּלְמִלּוּאֵי וּלְזִבְחֵי הַשְּׂלֵמִים מִהַ מִלּוּאִים נִאֲמָרוּ כִּלְלִיתֵיהֶם וְדִקְדוּקָה בְּסִינְיָאֵל כֹּהֵם נִאֲמָרוּ כִּלְלִיתֵיהֶם וְדִקְדוּקָה בְּסִינְיָאֵל ד יֵאִי מִלּוּאִים קִרְבֵּן צִיבּוֹר אֵף אֵין לִי אֵלֶּה קִרְבֵּן צִיבּוֹר קִרְבֵּן יִחִיד מִנִּין תָּלִיבֹד לֹם וּלְאֶשֶׁם

שְׁלֵמִי יִחִיד שְׂאִין שְׁטַעוֹנִים תְּנוּפֹת חַיִּים שְׁטַעוֹנִים תְּנוּפֹת חַיִּים אֵינִי דִין שְׁחוּטִים זָכַח שְׁלֵמִי צִיבּוֹר שְׁטַעוֹנִים תְּנוּפֹת חַיִּים אֵינִי דִין שִׁטְעוֹנֵי תְּנוּפֹת שְׁחוּטִים אֲשֶׁם מִצְוֶה יִזְכִּיחַ שְׁטַעוֹן תְּנוּפֹת חַי שְׂאִין שְׁטַעוֹן תְּנוּפֹת שְׁחוּטִים ט אֵף אַתָּה אֵל תְּתַמְרָה עַל זָכַח שְׁלֵמִי צִיבּוֹר שְׂאֵלְפִי שְׁטַעוֹנִים תְּנוּפֹת חַיִּים לֹא יִשְׁעוּ תְּנוּפֹת שְׁחוּטִים כִּשְׁהוּא אָמַר מִזְכִּיחַ שְׁלֵמִים לְרִבּוֹת זָכַח שְׁלֵמִי צִיבּוֹר שִׁטְעוֹנֵי תְּנוּפֹת שְׁחוּטִים יִכֹּל כֹּל הוֹכַח כּוֹל יִשְׁעוֹן תְּנוּפֹת תָּלִיבֹד לִזְמַר חֶלֶב אֵין לִי אֵל חֶלֶב מִנִּין לְרִבּוֹת אֵת חֲזָה תָּלִיבֹד לִזְמַר חֶלֶב חֲזָה כִּשְׁהוּא אָמַר יִכֹּה לְרִבּוֹת אֵת הָאֵלִילִית מֵאִשִּׁי יִי לְרִבּוֹת שְׁנֵי הַכִּלִּיֹּת יִכִּיאוּ לְרִבּוֹת יוֹתֵרֵת הַכֶּכֶר יֵא לְמִדְּנֵי שְׁטַעוֹנִים כּוֹלֵן מִנִּין שִׁטְעוֹנֵי הַרְבֵּה תָּלִיבֹד לִזְמַר שׁוֹק הַתְּרוּמָה שְׂאִין תָּלִיבֹד לִזְמַר שִׁיכּוֹל אֵין לִי אֵלֶּה שׁוֹק מִנִּין לְרִבּוֹת אֵת כּוֹלֵן תָּלִיבֹד לֹא וְקִדְשָׁת אֵת חֲזָה הַתְּנוּפֹת וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם אֵלֶּה זֶה בְּעִנְיִן אֵב כֹּל שְׁטַעוֹן תְּנוּפֹת שְׁטַעוֹן הַרְבֵּה

פרק יט

או אֵינִי מִבְּיֵא אֵלֶּה כִּינָה כֹה מֵח זֶה מִיחֹד אֵיל קֶשֶׁה בֶּן שְׁנֵי שָׁנִים וְשְׁטַעוֹן לֶחֶם אֵף אֵין לִי אֵלֶּה אֵיל קֶשֶׁה בֶּן שְׁנֵי שָׁנִים וְשְׁטַעוֹן לֶחֶם אֵין קֶשֶׁה וְאֵין שְׁטַעוֹן לֶחֶם רַךְ וְשְׁטַעוֹן לֶחֶם רַךְ וְאֵין שְׁטַעוֹן לֶחֶם עַד שְׁאֵתָה מִרְבֵּה כְּבִקֵּר כְּכִשְׁבִּים וְכִשְׁבִּים תָּלִיבֹד לִזְמַר כִּי תְּרוּמָה הוּא וְתְּרוּמָה יִהְיֶה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִזְכִּיחַ שְׁלֵמִים תְּרוּמָתָם לִי לְרִבּוֹת אֵת כּוֹלֵן ב נִטְמָאוּ אֵת כּוֹלֵם וְנִשְׁתִּייר אֵת מֵהֶם מִנִּין שִׁטְעוֹן תְּנוּפֹת תָּל חֲזָה לְהִנְפִי אוֹתֶם אֲפִילוֹ כּוֹלִי אֵת תְּנוּפֹת וְלֹא תְּנוּפֹת ג לִפְנֵי יִי בְּמִדְּרָה כִּינָה הוּא עוֹשֶׂה יִכִּי אֵת הַחֲלִים עַל יְדֵי הַבְּעִלִּים חֲזָה וְשׁוֹק לְמַעְלָה מֵהֶם שְׁנֵי כִלִּיֹּת וְיוֹתֵרֵת הַכֶּכֶר לְמַעְלָה מֵהֶם אִם שֶׁכֵּם לֶחֶם נִתָּן לְמַעְלָה מֵהֶם מוֹלִיד וּמִבְּיֵא מַעְלָה וּמוֹרִיד שֶׁנֶּאֱמַר אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם תְּנוּפֹת הִתֵּה בְּמִדְּרָה וְהִגִּשָּׁה בְּמַקְרִיב תְּנוּפֹת קוֹדְמוֹת לְהַנְשׁוֹת ד בְּעִנְיִן שְׂאִין אַהֲרֹן וּבְנָיו זָכַיִם בְּחֹזֶה וְשׁוֹק אֵלֶּה לְאַהֲרֹן הַקִּטְרִים חֲלִים תָּלִיבֹד לִזְמַר וְהַקִּטְרִי אֵת חֶלֶב הַמִּזְבֵּחַ וְאֲחֵר כֶּךָ וְהִתֵּה חֲזָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו הַ נִטְמָאוּ אֵימּוֹרִים אוֹ שְׂאֵבִי יִכֹּל לֹא יִהְיֶה אַהֲרֹן וּבְנָיו זָכַיִם בְּחֹזֶה וְשׁוֹק תָּלִיבֹד לִזְמַר יִהְיֶה וְכֵן הוּא אָמַר בְּכֵי עֲלִיגָם כְּשֶׁרֶם קִטְרִים אֵת חֶלֶב כִּי אִם חִי מֵה נֶאֱמַר בְּהֵם וְתִהְיֶה חֲטָאת הַקִּטְרִים מִדְּרָה לִפְנֵי יִי כִי נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים אֵת מִנְחַת יִי שׁוֹק הַיִּמִּין אֵין לִי אֵלֶּה שׁוֹק שְׁנוּחָה זְרוּעַ חוֹלִין מִנִּין תָּלִיבֹד לֹא תִתְּנוּ זְרוּעַ מוֹקְדִשִׁים מִנִּין תָּלִיבֹד לִזְמַר מִזְכִּיחַ שְׁלֵמִים זֶה שְׂאֵמִי לְרִבּוֹת זָכַח שְׁלֵמִי צִיבּוֹר שִׁטְעוֹנֵי תְּנוּפֹת שְׁחוּטִים ז מִנִּין טָמֵא בְּשַׁעַת זְרִיקָה וְכֹהֵר בְּשַׁעַת הַקִּטְרִים חֲלִים שְׂאִינוּ חוֹלֵק תָּלִיבֹד לֹא הַמִּקְרִיב אֵת דֶּם הַשְּׂלֵמִים וְאֵת חֶלֶב מִכְּנֵי אַהֲרֹן הַ אֵבֶה שְׂאוֹל אָמַר מִנִּין שְׁחוֹר בְּשַׁעַת זְרִיקָת דְּמִי וְטָמֵא בְּשַׁעַת הַקִּטְרִים חֲלִים שְׂאִינוּ חוֹלֵק בְּכִשֵּׁר תָּלִיבֹד לֹא הַמִּקְרִיב אֵת דֶּם הַשְּׂלֵמִי וְאֵת חֶלֶב מִכְּנֵי אַהֲרֹן ט וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן כֹּל מִי שְׂאִינוּ מוֹדֵה בְּעוֹבְדָה אֵין לֹא חֶלֶק בְּכַהֲנוּת אָמַר לֹא שְׁמַעוֹן לֹא זֶה כִּלְבֵּד אֵלֶּה יִצְקוֹת וְכִלִּיֹּת וּפְתִיתוֹת וְהַמְלִיחוֹת וְהַתְּנוּפֹת וְהַהֲנָשׁוֹת וְהַקִּטְרִים וְהַקְּמִיצוֹת וְהַמְלִיקוֹת וְהַהֲקִבְלוֹת וְהַהֲזָאוֹת וְהַשְׁקָאוֹת סוֹטוֹת וְקִרְיֹפֹת עֲגִלָּה וְשִׁחֲרוּת מִצְוֶה וְנִשְׁמִיאוֹת כְּפִי בְּפִי וְכַחֲוֹן תָּלִיבֹד לִזְמַר מִכְּנֵי אַהֲרֹן כֹּל עֲבֹדָה שְׂהִיָּה מִסּוּדָה לְבָנֵי אַהֲרֹן י וְכֵן הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר הָרִי הוּא אָמַר מִי גַם כֶּכֶם וּמִסּוּדָה דִּלְתִּים אָמַר יִי צִבְאוֹת וּמִנְחָה לֹא אֶרֶץ מִידְכֶם שְׁנֵי דְּבָרִים הַמִּשְׁמָשִׁים אֵת הַנּוֹף אֵין מִנְעִים לְעִשְׁתּוֹת וְאֵין נוֹטְלִים עֲלֵיהֶם שֶׁכֵּר שְׂאוֹמֵר אֲדָם לְחִיבּוֹ הַדְּלִיק לִי אֵת הַנֵּר הַזֶּה וְאֵין

הסדיר משה עבודת מקדש כך הסדיר עבודת כהונה ולויה בגדיו כל אחד ואחד לפי מה שהוא מקריב. ה' ויקח משה את אהרן ואת בניו וירחץ אותם במים באות' שעה זכו לקידוש ידים ורגלים. באותה שעה זכו בטבילת יום הכפורים. ויתן עליהם את הכתנות ויחדר אותם באבנט מלמד שנעש' משה סגן הכהן. לאהרן והוא היה מופשטו והוא היה מלבישו וכשם שנעשה לו סגן בחייו כך נעשה לו סגן במותו שנאמר קח את אלעזר בנו והפשט את אהרן את בגדיו ומגיו' שעשה משה כן שב ויעש משה כאשר צוה' ויעלו אל הר ההר ויפשט משה אהרן את בגדיו וכי היוא' היה משה יכול להפשט את בגדיו כסידרן והעליונים הן עליונים לעולם והתחתונים הן תחתונים לעולם אילו מעשה ניס' שעשה משה ועשה לו הקבה במיתתו יותר מבחייו והעמידו משה על הסלע והפשטו בגדיו כהונתו בגדי שכינה המלוכשים תחתיהם וילבש אותם את אלעזר בנו וכי היוא' היה יכול משה להלביש את אלעזר בגדים כסידרן אלא כבוד גדול חלק לו במקום במיתתו יותר מבחייו שלבשו בגדי שכינה תחילה למטה וחזר משה והפשט אהרן את הבגדים כסידרן והלביש את אלעזר בגדים כסידרן. וישם עליו את החשן פרשה זו בלמדה כשעת' ובלמדה לדורו'. נילמד לשירות יום ולשירות יום הכיפורים בכל יום משמש בבגדי זהב וביום הכיפורים בבגדי לבן. ח' וישם את המצנפת על ראשו ולא כסדר האמור להלן האמור' כאן להלן הסדיר את הקרבנות כסידרן. וכאן הוא מסדר את הבגדים. להלן הסדיר את הקרבנו' תחילה ואחר כך הסדיר את הבגד'. וכאן הסדיר את הבגד' תחילה ואחר כך הסדיר את הקרבנו'. ט ויקח משה את שמן המשחה רבי יהודה אומר שמן המשחה שעשה משה במדבר מעשה ניס' נעשו בו מתהלתו ועד סופו שמתחילה לא היה אלא שנים עשר לוג שמן וזת היון לטק' בו עצים לא היה מסתפק עד כמה האור שורף. עד כמה העצים כולעים. עד כמה יורה כולעת. בכמו נמשחו אהרן ובניו כל שבעת ימי המילואים. ממנו נמשחו כהנים גדולים ומלכים ואפילו כהן גדול בן כהן גדול טעון משיחה. ואין מושחים מלך בן מלך ובפני מדר' משחו את שלמון מפני מחלוקתו של אדוניו'. ואת יואש מפני מחלוקתו של יהויקים שהיה גדול ממנו שתי שנים. וכולו קיים לעתיד לבא שנאמר שמן משחת קודש יהיה זה לי לדורותיכם. י' וימשת את המשכן את כל אשר בו לא כמשתה אהרן ובניו של אחר שמלביש היה מושחם וכן היוא' אומר כשמן הטוב על הראש. יכול שמשחם עד שלא הלבישם. תל' היורד על פי מידותיו אבל משחת כל הכלים כל כלי וכלי בפני עצמו טעון משיחה שנאמר וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכיור ואת כנו לקדש. הא למדת שכל כלי וכלי טעון משיחה בפני עצמו. יא ויקרב משה את בני אהרן וילבישם כתנות. כשם שנעשה משה סגן לאהרן כך נעשה סגן לבניו כשם שפיקדו על בניו אהרן כך פיקדו על בניו בניו שנאמר ועשית בגדי קודש לאהרן אחיד לכבוד ולתפארת ואומר ואת בניו תקרב והלבשתם כתנות. יב ויבש את פר החטאת בתחילה לא נקרא פר החטאת שנאמר זה הדיבר אשר תעשה להם לקדש אותם לכהן לקח פר אחד בן בקר ואילים. כשהוא פורט את מעשיו היר' נקרא פר החטאת את הפר ואת עורו ואת בשרו שרף באש מחוץ למחנה. אין אנו יודעים אם חטאת אהרן ובניו היה אם חטאת הציבור היה כשהוא אומר קח את אהרן ואת בניו אתו הוי אומר חטאת אהרן ובניו. ולא חטאת ציבור היה

אימה אשם קרבן יחיד אף אין לו אלא קרבן יחיד קרבן ציבור מבין תל' ולמילואים. כשתמצ' לו לעולה לעולת יחיד ולעולת ציבור למנחה למנחת יחיד ולמנחת ציבור. ולחטאת יחיד ולחטאת ציבור ולזבח השלמי' לזבח שלמי יחיד ולזבחי שלמי ציבור. ו אשר צוה' י' את משה בהר סיני זה הבכור והמעשר והפסח לרבות את כולן שכולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני. ז אשר צוה' י' אל משה בהר סיני כיום צותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם זה הבכור והמעשר והפסח לוי' לרבות את כולם שכולם נאמרו כללותיהם ודקדוקיהם מסיני. אשר צוה' י' את משה למדנו לכל הקרבנו' שאין כשירים אלא ביום. רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר הרי הוא אומ' ויקח משה חצי הדם וישם באגנות למדנו לעולת סיני שהיא טעונה כלי. ח ובניין לעולת ודורת שטעונה כלי תלמוד לו' עולת תמיד העשויה בהר סיני מקיש עולת הדורות לעולת הר סיני מה עולת הר סיני טעונה כלי אף עולת הדור' תשעון כלי. ט אין לי אלא עולת מבין לרבות את כולם תלמוד לומר זאת התורה לעולה ולחטאת ולזבח שלמים ולמילואי ולזבח שלמים למדנו לרבות את כולם שטעוני' כלי. י אשר צוה' י' למדנו לדיברות מדבר סיני שלא נאמר לא כיום ובניין לדיברות הר סיני שלא נאמר לא כיום תלמוד לו' אלה תולדות אהרן ומשה כיום דבר' י' אל משה בהר סיני. ובניין לדיברות אהל מועד שלא נאמר אלא כיום תל' במדבר סיני באהל מועד מקיש דברות אהל מועד לדבר מדבר סיני. מה דיברות מדבר סיני ביום אף דברות אהל מועד ביום.

סליק דיבורא

פרשה

וידבר י' אל משה קח את אהרן ואת בניו מה תלמוד לו' לפי שהוא אומר וינף את העם על אשר עשו את העגל אשר עשה אהרן היה במשח' שנתרחק אהרן כשהוא אומר קח את אהרן ואת בניו אתו היה במשח' שנתקרב אהרן. בניו שיי'ע משה שנתרחק אהרן שנאמר התאנף י' מאד להשימו' ואתפלג גם כן אהרן בעת ההיא ולא נאמר בו וישמע י' אלי גם בפעם ההוא כשהוא אומר קח את אהרן ואת בניו אתו ידע משה שנתקרב אהרן. מבין שהיה כלבו של אהרן שנתרחק נאמר בסוף הענין קרב אל המזבח. והלא כבר הסדיר משה לפניו כל העבודות אלא שלא יהיה לכו לדבר אחר כשהוא אומר קח את אהרן ואת בניו אתו ידע אהרן שנתקרב. ב דבר אחר קח את אהרן ואת בניו אתו מה תלמוד לומר והלא בכמה מקומות נאמרו בו במשה לקיחה' ככני אדם שנאמר ולקחת את הלויים לי אני י' ולקחת אותם אהל מועד ויקח משה את האנשים האלה אשר נקבו בשמות. קח לך את יהושע בן נון וכן מופשט היה משה בני אד' לאחריו אלא אמר לו הקדוש ברוך הוא קחם דברים שלא יהיה להם לזכר אחר. ג את הכהנים אילו בגדים שפקדתי עליהם שכ' אלה הכהני' אשר יעשו חשן ואפוד וגו'. ואת שמן המשחה. זה שמן המשחה שפקדתי עלי' ש' ועשית אותו שמן משחת קודש וגו'. ואת פר החטאת כמה שנאמר והקריבת את הפר לפני י'. ואת שני האילי' כמה ש' ואת האיל האחד תקח ולקחת את האיל השני ואת סל המצ' שלא כסדר האמור' להלן אמור' כאן. ד ואת כל העדה הקהל עשה כמעט' כל העדה שיהיו נהגים קדושת כהונה. ויעש משה את כל אשר צוה' י' אותו כשם

חיה יג וסמך אהרן וכניו את ידיוהם על ראש פר
החטאת וכי אהרן וכניו כומכים על כל הקרבנות אלא מפני
שהן קרבנותיה' סמכו עליו בקיש קרבנו' ציבור לקרבנותיהם
מז' קרבנותיהם טעונים סמיכה אף קרבנות ציבור טעונים
סמיכה מה הוא סומך על קרבנותיו אף הוא סומך על קרבנות
ציבור אבל יחיד כל אחד ואחד סומך על קרבנו' שגא' וכמך
ידו על ראש קרבנו' יד' וישחט ויקח משמן הדם כל
שבעת ימי המילואים היה משה משמש בכזובה גדולה הוא
היה שוחט הוא היה זורק הוא היה מזה הוא היה מוחטא הוא
היה יוצק הוא היה מכפר לכך נאמר וישחט ויקח משה' משל
למה הדבר דומה לבת מלכים שנישאת כשהיא קטנה ופסקו
עם אמה שתהא משמשת עד שעה שתלמוד בתה אף כך אהרן
תחילה היה לו שנאמר הלא אהרן אחיך הלאי כשנבחר להיות
כהן גדול אמר לו הקבה למשרת אתה שמשמיע עד שילמוד
אהרן היה משה שוחט ואהרן רואה אותו וזרק ואהרן רואה
אותו מזה ורואה אותו בחטא ורואה אותו יוצק ורואה אותו
מכפר ורואה אותו טו וישחט ויקח משרת את הדם
ויקדשהו לכפר עליו כפרה זו איני יודע מהו בנין אתה אומר
שלא היה כפרה זו אלא שאמר משה בשעה שאהרן אדון העולם
להתנדב בדבר המקדש דקנו ישראל איש איש והביאו שלא
בטובתם' תהא כפרה זו שלא יתנדב אדם גזל למקדש' וכן
הוא אומר כי אני' אוהב משפט שונא גזל בעולה' יו
ויקח את כל החלב אשר על הקרב לבדנו משתי פרשיות
אילו כהנה לדורות מפני שהייתי אומר פרים הנשרפים
ושעירים הנשרפים הואיל ואין נאכלים היינו כולם נשרפים ולא
יהא מהם למזבח כלום לכך נאמר ויקח את החלב זאת היתה
התוכחתו למזבח ושאר הפר שרף שנאמר בשד הפר את עורו
ותא בשורו שרף באש מחוץ לכהנה' יז ויקרב את איל
העולה מיכן למדנו סמיכה לעולה וישחט ויזרוק משה את הדם
מיכן למדנו זריקה לעולה ותא האיל נתחל לנתחיו' כל המפורש
בעולה יחיד מפורש כאן חוץ מהפשט ויש אומרים אין נתוח
בלא הפשט' יח ויקטר משה את הנתחים ותא הראש
ותא הפר כמרה שנאמר להלך ונתת אותו לנתחיו' דאש
ותא פדו' מיכן לבדנו את הקרב אתה הכרעים ירוץ במים
כמה שנאמר להלך וקרבנו וכרעיו ורוץ במים מיכן למדו ויקטר
משה את כל האיל המזבחה כמה שנאמר להלך ודקדקו הכהן
המזבחה מיכן למדו עולה היא לריח ניחוח אשה הוא לי' כמת
שנאמר להלך אשה ריח ניחוח לי' אשר הוא לי' מיכן שכולם
ניתנים לאישים' יט ויקרב את האיל השני והלא
כבר נאמר זיון הכתו' שני אילים והם נגד זה אם כן למה נאמ'
ויקרב את האיל השני שאם הביא פר ואחר מן האילים לא
יצא ידי קידושם' שני אילי' לא הביא פר לא יצא ידי קידושם'
שני אילים ופר ולא הביא כל הצעות לא יצא ידי קידושם'
כ איל המילואים שמושלם על הכל מולמד שהמילואים
שלמים לאהרן ולכניו ויסמכו את ידיוהם על ראש האיל סמכו
ידיוהם עליו בשמחת ועשיו' טוב' משל למי שפדו' חובו
ועשר יום טוב אף כך אהרן וכניו כיון שהשלימו עבודתו
טוב וקידושו עבודת כלים וקידושו והביאו איל וכמכו ידיוהם
עליו בשמחת ועשו יום טוב' כא וישחט ויקח משרת
בדמן שלשה רבמים האמורים כפרשה אין רבמים זה לזה
הראשון טעון שש בתנות' והשני שתי' והשלישי שלש
עשרה' לכך נאמר וישחט ויקח משה בוימו ויתן על תנוך
אוזן אהרן הימנית זר נגד האמצעי' ועל בהן ידו הימנית זו

פרק האמצעי' כב ויקרב את בני אהרן ויתן מהשמן
והדם על תנוך אוזני חִימְמִית זה גדר האמצעי' ועל כהן ידם
חִימְמִית זה פרק האמצעי' כב ויקח את כל החלב איך
לך כל דבר ודבר שאין בו מצוה למקום פירות יש בהם מצות
הרבּה תרומה ומעשר וזהו וביכורים הלשק והשכחה והפאה
שערי בתים ושערי מדינות יש בהם מצוה למקום שכ' וכתבתם
על מוֹזוֹת בתיך ובשעריך' כד בגדים יש בהם מצוה
למקום שנאמ' לא תלבש שעטנ' טלית יש בה מצוה למקום'
שנאמר גדילים ותעשה לך' כה בהמה טהורה יש ברה
שצוה למקום ש' כל בכור אשר יולד בבקרך ובצאנך הוכר
תקדיש ליי' אלהיך' כו בהמה טמאה יש בה מצוה למקום
שנ' והצר המור תפרה בש' חיה גדולה במדבר והעוף הפורת
באור ההר עליהם הכתוב כשיבואו לייך לא יהיו מחוסרים
מצוה ש' איש איש מבית ישראל אשר יצור צור חיה או עוף אשר
יאכל ושפר את דמו וכסחו בעפר ושאר בהמה וחיה שלא פרט
הכתוב שמם עשאם כלל שלא יהיו מחוסרים מצוה שנאמר אך
כל חרם אשר יחרים איש ליי' קדשי כקדש קודשי גבולים יש
בהם מעלות על גב מעלות כיצד פרים הנשדפים ושעירים
הנשרפים אמר הכתוב יהי דמם ואימוריהם למזבח' כז
עולה כולה כליל אמ' הכתוב יהי עורה כותה לכהנים שלמים
הנאכלים לבעלים אמר הכתוב יהי דמם ואימוריהם למזבח
לכך נאמר ויקח את החלב ואת האלה ואת שוק הימין היתה
תרומתן למזבח' כח ויתן את הכל על כפי אהרן ועל'
כפי בניו וכי כל הקרבנות ניתנים לידי הבעלים אלא ללמדך
היאך משקים את הוֹסֵטֶר ומטהרים את היולרות ומטהרים
את המצורעים' כט וינץ אתם את תנופתם לפני יי'
הוא הדין ללמדך תנופות הקרבנות' ויקח משה מעל כפיהם
הוא הדין ללמדך היאך כאן נוטל מנחה מעל ידי כוֹסֵטֶר
ומניפה' ל מילואים הם לריח ניחוח למלמד שהמילואים
קרויא' ריח ניחוח והלא דברים קל והומר מלך בשר ודם קונה
לו אוהב ועושה לו יום טוב מלך מלכי המלכים הקדוש כרוך
הוא שהעמיד לו כהן על אחת כמה וכמה' לא ויקח
משה את החזה ויניפיהו תנופה לפני יי' מלמד שאין הַקָּבֶר
מקפח שכר כל כריה וכן הוא אומר מי גם ככם ויסיר דלתים
ולא תאירו מזבחי חנם' לב מאיל המילואים למשה
היה למנה והרי דברים קל והומר ומה אם מי ששימש בכהונת
גדולה שעה אחת נוטל לו חלק בכהונ' גדולה המשמש בכהונה
לעולם על אחת כמה וכמה' לג ויקח משה מן הדם
אשר על המזבח ומשחהו במשחה שלשה דמים האמורי בפרשה
אין דומים דין לזה הראשון טעון שש מתנות והשיני' שתיים
והשלישי שלש עשרה הראשון טעון זריקה ומתן סביב ההוא
והשיני' יציקה וכפרה' והשיני' שתיים זריקה וכתן סביב'
והשלישי שלש עשרה טעון שש מתן בכוונת שלש באהרן
ושלש בבניו ויש אומרים תשעה שלש באהרן ושש בבניו ויש
אומרים חמש עשרה שלש באהרן ושתי' עשרה בארבעה בניו
שנאמר אלה שמות בני אהרן המשוּחָים אשר מלא ידם לכהן
וטעון זריקה לגבי מזבח' לד טעון שש ההוא שלש
באהרן ושלש בבניו ויש אומרים תשע שלש באהרן ושש בבניו
ויש אומרים חמש עשרה שלש באהרן שנים עשרה בבניו' ויד
על אהרן ועל בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו הא למדת שלא
שלם קידוש אהרן ובניו אלא כהזאת הדם' לה ויאמר
משה לא אהרן ואל בניו בשלי את הכשר פתח אהל מועד כמה
שנאמר להלן ואכל אהרן ובניו את בשר האיל ואת הלהים אשר
במל'

לשני מינים שנאמר עשו להם עגל מסכה ולהלן הוא אומר ומירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב יבוא שור ויכפר על מעשה שור יבוא עגל ויכפר על מעשה עגל תדעו שנתרצה המקום לכפר על עונותיכם עבירה שאתם מיראים ממנה כבר נזכרה לפני המקום שנאמר ליבוח לפני יי אברו ישראל לפני משה וכי היאך מקלסת מדינה את המלך ואינה רואה לפני המלך אמר להם על מנת כן כי היום יי נראה אליכם ה ויקחו את אשר צוה משה בזריות ויקרבו כל העדה ועמדו לפני יי קרבו כולם בשמחה ועמדו לפניו ומשל למלך שכעס על אשתו והוציאה לאחר ימים נתרצה לה מיד חננה בתניה קשרה כחפצו והיתה משמשת אותו יותר מדיא אף כך ישראל כיון שראו שנתרצה המקום לכפר על עונותיהם קרבו כולם בשמחה ועמדו לפניו לכך נאמר ויקרבו כל העדה ויעמדו לפניו ו ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי תעשו אמר להם משה לישראל אותו יצר הרע העבירו מלבכם ותהיו כולם כיראה אתה ובעצת אחת לשרת לפני המקום כשם שהוא יהודי בעולם כך תהא עבודתכם מיוחדת לפניו שנאמר ומלתם את עולת לבבכם בפני מר כי אני יי אליהם הוא אליהם אלהים ואדוני האדונים עשיתם כן וירא אליהם כבוד יי ו ויאמר משה אל אהרן זהו שאם הכתו משר ואהרן בכחניו ושמואל בקוראי שמו קוראים אל יי וזהו יענם בעמוד ענן ידבר אליהם מלמד ששלשתן שקולים זה כזה ח קרב אל המזבח משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שנשא אשה והיתה בתכישת מלפניו ונכנסה אחותה אצלה אמר לה על מה נכנסת לרבר זה אל לא שתשמי את המלך הניסי דעתך ובואי ושמשי את המלך כך אמר משר לאהרן אהרן אחי על מה נתבחרת להיו כהן גדול לא שתשרת לפני הקדוש ברוך הוא הניס דעתך וכוא עובדך ויש ואמרים היר אהרן רואה את המזבח כתבנית שור והיה מתיירא מגנו ואל משה אחי לא ממה שאתה מתיירא ממנו הניס דעתך וקרב אליו לכך נאמר קרב אל המזבח ט ויקרב אהרן אל המזבח בזריות וישחט את עגל החטאת אשר לו בקרבנו התחיל תחילה ויקרב את קרבן העם משנפגרו מקרבנותיו בא לו לקרבן העם תדע שקרבנו מכפר יותר מקרבן העם שקרבן העם אינו מכפר על הכהנים וקרבנו מכפר על ידו ועל יד העם שנא ועשה את חטאתך ואת עולתך וכפר בעדך וכפר העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם שנ' וישחטו וישחטו כראשון מה הראשון טעון חטאי אף זה טעון חטאי מה הראשון טעון שתי מתנות שהם ארבע אף זה טעון שתי מתנות שהם ארבע ויקרב את העולה ויעשה כמשפט מה עולה טעונה הפשט ונתוח אף זה טעון הפשט ונתוח מה עולה כולה כליל לאשים אף זה כולה כליל לאשים מה עולה עומד בצד המזבח וזורק אף זה עומד בצד המזבח וזורק מה עולה פקעו איברים מעל המזבח מחזירים למערכה אף זה פקעו איברים מעל המזבח מחזירים למערכה יא ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה כאמר כאן מילי ונאמר להלן מילי מה מילי האמור להלן מלא קומצו אף מילי האמור כאן מלא קומצו ומה מילי האמור להלן קמץ ועלה בידו צרור או גרגיר מלא אוקורט של לכונר פסול אף מילי האמור כאן קמץ ועלה בידו צרור או גרגיר מלא אוקורט של לכונר פסול יב ויקטר על המזבח מלרד עולת הכומר מה זה בא ללמדנו אם ללמד שאם לא מצא מנחה יביא בהמה כבר נאמר ויקרב את העולה ויעשה כמשפט אם כן למה נאמר ויקטר על המזבח מלבד

בסל וכת' וזנות' כבשר וזלחם כאש תשרף מלבד שהמילואי מותרים לשריפה לו ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים מיכן אמרו בעשרים ושלשה בארד קרבו מילואים עשרים ושלשה ושבעה הרי שלשים באחד בניסן שלמו מילואים כי שבעת ימים ימלא את ידיכם כל שבעה ימי המילואי היה משה מעמיד את המשכן כל בוקר ובוקר מקריב קרבנותיו עליו ומפרקו בשמיני העמידו ולא פירקו רבי יוסי ברבי יהודה אומ' אף בשמיני העמידו ופירקו לו כאשר עשר ביום הזה צויר יי מיכן אמרו שבעת ימים קודם יום הכפרים מפרשין כהן גדול מכיתו ללשכת פרהרין וכשם שמפרשים כהן גדול מכיתו כהן מפרשים כהן השורף את הפרה מכיתו ולמה מפרשים שבעה שמה תמצא את אשתו ספק נידה וידחה כל שבעת הימי צוה יי לעשות לכפר עליכם אמר להם כפרה זו תכפר עליכם עד שיחיו המתים לח ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יי ויהי דבויים קל וחומר ומה אם מקיים דברי בשר ודם המקום מקבלו ומקיים דברי הנקים על אחת כמה וכמה ויעש אהרן וכל בניו ששים ושמונים שטומעים דברים לקבל מפי משה כשטומע' מפי הקדוש ברוך הוא הוא לכך נאמר ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צויר יי ביד משר כריי השליח לשולחיו כריי המצוה למי שנצטוו

פרשת שמיני

ויהי

ביום השמיני קרא זה אחד מן הכתובי צריך לדרוש נאמר כאן ויהי ביום השמיני ונאמר להלן ויהי ביום השלישי אין אנו יודעים אם שלישי לשבת אם שלישי למנין כשהוא אומר כי ביום השלישי ירד יי לעיני כל העם על הר סיני ויהי ביום השלישי בחיות הבוקר הוי אומר שלישי למנין שהוא ששה בחודש וכאן נאמר ויהי ביום השמיני אין אנו יודעים אם שמיני למנין אם שמיני לחודש כשהוא אומ' כי שבעת ימים ימלא את ידיכם הוי אומר שמיני למנין ולא שמיני לחודש אותו היום בטל עשר עשרות ראשון למעשר בראשית ראשון לבשאים ראשון לכהנות ראשון לעבודה ראשון לידידת האש ראשון לאכילת קדשים ראשון לאיסור הבמות ראשון לראשי חרשים ראשון לשכון שיכנה בישראל ראשון לברך את ישראל ב קרא משה לאהרן ולבניו לפי שכיבדו המקום תחילה לאהרן אף משה כיבדו בסוף ומניין שכיבדו תחילה לאהרן שנאמר ועלית אתה ואהרן עמך אף משר כיבדו בסוף שנאמר קרא משה לאהרן ולבניו ואחר כך לזקני ישראל ג ויאמר אל אהרן קח קרן עגל בן בקר לחטאת מלמד שאמר לו משה לאהרן אהרן אחי אע"פ שנתרצה המקום לכפר על עונותיו צריך אתה ליתן לתוך פיו של ששן שלח דורון לפניך עד שלא תיכנס למקדש שמה ישנאך בביאתך למקדש ושמה תאמר אין צריך כפרה לא אני והלא אף ישראל צריכים כפרה שנאמר ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת וכי מה ראו ישראל להביא יותר מאהרן לא אמר להם אתם יש בידכם בתחילה ויש בידכם בסוף יש בידכם בתחילה וישחטו שעיר עזים ויש בידכם בסוף עשו להם עגל מסכה יבא שעיר עזים ויכפר על מעשה עזים יבא עגל ויכפר על מעשה עגל ד ושור ואיל לשלמים לפי שנדרמת עבירה